

Hồi Thứ Năm

Ô SÀO LÃNH QUỶ HIỆP CHẶN ĐƯỜNG
XÍCH SÁO ĐỘ QUAN QUÂN TRÔI DẬT

T rần Gia Lạc tay cầm đoản kiếm, ngơ ngác xuất thần nhìn Hoắc Thanh Đồng mỗi lúc một xa, rồi bộ tộc người Hồi khuất dần trong hoang mạc nơi trời đất gặp nhau. Chàng bỗng mềm lòng, định chạy đi hỏi Lục Phi Thanh về đệ tử của ông, nhưng nhiều suy nghĩ trỗi dậy trong đầu: “Về việc kết hôn với người Hán, luật lệ của người Hồi xưa nay rất nghiêm ngặt. Giả tử như cô nương Hoắc Thanh Đồng có hảo ý với ta đi nữa, thì cũng bắt ta qui theo Hồi giáo làm người Hồi tộc, không thì hai bên chỉ vương vít tơ tình, cuối cùng chẳng có kết quả gì. Như thế là tự mình chuốc lấy phiền não về mình. Ta đối với chân thần của Hồi giáo vốn không thật lòng tin kính, nếu vì Hoắc cô nương mà vờ vịt tôn sùng thì rõ ràng là thiếu thành ý. Đó không phải là hành động của người chính nhân quân tử, không khỏi bị thiên hạ khinh rẻ chê cười”.

Chàng đang nghĩ ngợi thì bỗng nhìn thấy phía trước có một con ngựa chạy tới nhanh như khói tỏa, càng đến gần càng có vẻ nhanh hơn, rồi nhận ra Tâm Nghiễn đã trở về.

Tâm Nghiễn nhìn thấy Trần Gia Lạc liền vội xuống ngựa từ xa, dắt ngựa tới vui mừng nói: “Thiếu gia! Chương thập gia đang đi sau. Chúng ta vừa bắt được một người”.

Trần Gia Lạc hỏi: “Bắt được ai thế”?

Tâm Nghiễn kể: “Tiểu nhân cười con bạch mã chạy đến tòa cổ miếu, thấy Chương thập gia đang tranh cãi với một người. Tiểu nhân lên tiếng gọi, Thập gia bèn bảo người kia đợi một chút. Không ngờ hắn vừa nhìn thấy bạch mã đã mắng tiểu nhân là quân trộm ngựa, rồi vung dao lên chém. Tiểu nhân và Thập gia phải đánh trả. Công phu của hắn rất khá, nhưng không có binh khí nên phải cầm một con dao bổ củi, dĩ nhiên không thuận tay. Được hơn hai mươi hiệp thì Thập gia dùng lang nha bổng đánh văng mất con dao chẻ củi, hắn phải dùng tay không đấu với hai người. Sau đó, tiểu nhân cứ nhặt đá dưới đất ném tới. Hắn lo tránh né, nên sơ ý trúng một bổng của Thập gia, rồi bị bắt”.

Trần Gia Lạc cười hỏi: “Người đó tên là gì”?

Tâm Nghiễn đáp: “Tiểu nhân có hỏi nhưng hắn không chịu nói ra. Thập gia thấy hắn sử toàn chiêu thức của Thiết Tỳ Bà, đoán hắn là người nhà họ Hàn ở Lạc Dương”.

Không bao lâu Chương Tấn cũng đến nơi, xuống ngựa thi lễ với Trần Gia Lạc,

tiện tay xách một người trên lưng ngựa bỏ xuống. Hắn đã bị cột tay chân phải nằm yên một chỗ, nhưng thần thái rất ngạo mạn.

Trần Gia Lạc hỏi: “Chắc các hạ là người Hàn gia ở Lạc Dương. Xin cho biết tôn tánh đại danh”. Hắn ngửa mặt nhìn trời không đáp.

Trần Gia Lạc bảo: “Tâm Nghiễn, người cưỡi trời cho đại gia đi”. Tâm Nghiễn bèn rút dao cắt đứt sợi dây trời, rồi cầm dao đứng sau lưng hắn để phòng biến cố.

Trần Gia Lạc nói: “Hai người đã đắc tội với các hạ, xin đừng trách. Mời vào trong lều nói chuyện”.

Bốn người cùng vào trong lều. Trần Gia Lạc và người kia ngồi xuống đất. Quần hùng lục tục kéo vào, đều đứng sau lưng Trần Gia Lạc.

Lúc thấy Lạc Băng đi vào, đột nhiên hắn nổi giận nhảy chồm lên, chỉ mặt nàng thóa mạ: “Con mẹ ăn cắp ngựa kia! Còn chưa chịu trả ngựa cho ta ư? Không trả thì lão gia quyết không chịu bỏ qua”.

Lạc Băng cười nói: “Ông là Hàn Văn Xung đại gia có phải không? Ta đổi ngựa cho ông, lại còn bù thêm một thỏi vàng. Thế là ông phát tài rồi, làm gì phải nổi nóng nữa”.

Trần Gia Lạc hỏi nguyên do, Lạc Băng bèn kể lại vụ đoạt ngựa này. Mọi người nghe thấy đều cười rộ lên. Mặc dù hội qui của Hồng Hoa Hội không cấm chuyện trộm cướp, nhưng Lạc Băng biết tổng đà chủ xuất thân từ tể tướng phủ, chắc là con cháu nhà quan không ưa những chuyện cướp bóc trấn lột, nên nàng chưa nói đến lai lịch của con bạch mã.

Trần Gia Lạc bảo: “Nếu thế thì Tứ tẩu trả ngựa lại cho Hàn gia đi. Thỏi vàng kia cũng không cần lấy lại, coi như tiền thuê ngựa, cũng để tỏ lòng kính trọng. Còn vết thương trên chân của Hàn gia chắc không nặng lắm, Tâm Nghiễn mau lấy thuốc kim sang ra băng bó”.

Hàn Văn Xung thấy Trần Gia Lạc xử lý như thế, cơn giận hơi nguôi. Hắn đang muốn nói mấy câu để kết thúc việc này, thì Lạc Băng bỗng lên tiếng: “Tổng đà chủ, chuyện đó không được. Tổng đà chủ biết hắn là ai không? Hắn là người của Trấn Viễn tiêu cục đấy”.

Trần Gia Lạc hỏi lại: “Thật không”?

Lạc Băng lấy lá thư của Vương Duy Dương ra, nói với Trần Gia Lạc: “Xin tổng đà chủ xem thử”.

Trần Gia Lạc cầm thư, mới đọc dòng xưng hô đầu tiên đã gấp lại, trả cho Hàn Văn Xung rồi nói: “Đây là thư của Hàn gia, ta không tiện xem”.

Hàn Văn Xung nghĩ thầm: “Dù sao thì đồng bọn của người cũng đã xem rồi, ta chẳng giấu giếm làm chi nữa”. Hắn liền nói: “Đúng thế, ta là người của Trấn Viễn tiêu cục, nhưng không hiểu ta đã mạo phạm quý vị chuyện gì. Việc này phải thỉnh giáo, Hàn mỗ quang minh lỗi lạc, chưa bao giờ làm những chuyện không

minh bạch. Các hạ cứ xem đi”. Nói xong, hắn trải lá thư ra, đặt trước mặt Trần Gia Lạc.

Trần Gia Lạc xem lướt qua, chớp nhoáng đã hiểu ý trong thư, bèn nói: “Vương lão tiêu đầu Vương Duy Dương oai trấn vùng Hà Sóc, tại hạ đã nghe danh từ lâu, chỉ vì vô duyên nên chưa được làm quen, thật là ân hận. Các hạ là người của Hàn gia Lạc Dương, không biết xưng hô với Hàn Ngũ Nương như thế nào”?

Hàn Văn Xung đáp: “Đó là tiên thẩm nương của tại hạ. Xin thỉnh giáo tôn tánh đại danh, không hiểu các hạ có quen biết tiên thẩm nương hay không”?

Trần Gia Lạc mỉm cười nói: “Cũng chỉ mới được nghe danh mà thôi. Ta họ Trần tên Gia Lạc”.

Hàn Văn Xung nghe xong lập tức đứng dậy, kinh hãi nói: “Ông... ông... là công tử của Trần Các Lão”...

Thường Hách Chí lên tiếng: “Đây là tổng đà chủ Hồng Hoa Hội chúng ta. Người nói chuyện cả nửa ngày mà có mắt không trông, không thấy Thái Sơn trước mặt”. Hàn Văn Xung từ từ ngồi xuống, ngắm nghía chàng thanh niên tổng đà chủ này không nháy mắt.

Trần Gia Lạc nói: “Trên giang hồ, không biết ai đã đồn đại rằng cái chết của bạn đồng môn các hạ có liên quan đến tệ hội. Thật ra việc này chúng ta hoàn toàn không biết chút gì. Ta đã phái một huynh đệ đến Lạc Dương, định nói rõ ràng việc này với quý vị, nhưng dọc đường gặp chuyện khẩn cấp nên y không thể phân thân mà tới. May mà hôm nay Hàn gia lại đến đây. Không hiểu lời đồn đại này phát xuất từ đâu, Hàn gia có thể cho biết hay không”?

Hàn Văn Xung vẫn lấp bắp hỏi: “Ông... ông... thật sự là công tử của Trần Các Lão ở Hải Ninh ư”?

Trần Gia Lạc đáp: “Hàn gia đã biết rồi, đương nhiên ta cũng chẳng cần giấu diếm thân thế làm gì”.

Hàn Văn Xung nói: “Từ khi công tử rời nhà, tướng phủ đã cho người tìm kiếm, hứa sẽ trọng thưởng. Suốt mấy năm chẳng có âm tín gì, về sau có người cho biết công tử gia nhập Hồng Hoa Hội, đang ở Hội Cương. Sư huynh của ta là Tiêu Văn Kỳ được tướng phủ nhờ đến Hội Cương tìm công tử, nào ngờ y đột nhiên mất tích một cách không minh bạch. Việc đó cách đây đã năm năm rồi. Mãi đến gần đây, có người phát hiện thiết bài cùng tỳ bà đình của Tiêu sư huynh ở một sơn cốc vùng Thiểm Tây, bọn ta mới biết y bị hại rồi. Tuy rằng y chết không có chứng cứ, cũng không ai chính mắt nhìn thấy y chết, nhưng công tử nghĩ xem, nếu không phải Hồng Hoa Hội thì còn ai đủ bản lĩnh giết chết Tiêu sư huynh”...

Hắn chưa nói hết, Chương Tấn đã hét lên: “Sư huynh của người tham tiền bán mạng, chết đi là phải. Nếu Hồng Hoa Hội bọn ta giết hắn, chẳng lẽ lại không dám nhận? Lão gia nói thật cho người biết, bọn ta không giết tên đó. Nhưng nếu các người không tìm được kẻ thù, thì coi như là lão gia giết hắn cũng được. Bình sinh

lão gia giết người không phải ít, thêm một mạng Tiêu Văn Kỳ con mẹ nó thì phỏng có chi đáng kể”.

Hàn Văn Xung liếc y một cái, trong lòng bán tín bán nghi. Vô Trần cũng lạnh nhạt lên tiếng: “Thập đương gia Hồng Hoa Hội chúng ta xưa nay nói một là một, nói hai là hai. Người không tin lời nói của y, tức là coi ta không ra gì. Người dám coi ta không ra gì, thì gan người quả không phải nhỏ”.

Giữa những tiếng la ó hỗn loạn, Lục Phi Thanh kêu lớn lên: “Tiêu Văn Kỳ là do ta giết. Ta không ở Hồng Hoa Hội, việc này hoàn toàn không có liên quan gì đến Hồng Hoa Hội cả”. Ông bèn đứng dậy, kể lại chuyện năm năm trước Tiêu Văn Kỳ nửa đêm tầm thù ra sao, lấy ba người đánh một ra sao, mình hạ thủ lưu tình rồi bị hấn dùng độc thủ ám toán ra sao, cuối cùng hấn chuốc lấy cái chết ở hoang sơn ra sao.

Lục Phi Thanh kể rành mạch từ đầu đến cuối, mọi người nghe xong đều lớn tiếng thóa mạ Tiêu Văn Kỳ lưu manh vô sỉ, giết đi là phải. Sắc mặt của Hàn Văn Xung thay đổi hẳn, không nói được lời nào.

Lục Phi Thanh kết luận: “Nếu Hàn gia muốn trả thù cho sư huynh, cứ động thủ ngay bây giờ cũng được. Việc này chẳng liên quan gì đến Hồng Hoa Hội, ai mà giúp ta một quyền một cước thì tức là coi thường lão già này”. Rồi ông quay lại bảo Lạc Băng: “Văn tứ phu nhân! Trả lại binh khí cho Hàn gia đi”.

Lạc Băng lấy thiết tỳ bà ra giao cho Lục Phi Thanh. Họ Lục đón lấy rồi nói: “Năm xưa Hàn Ngũ Nương sáng lập ra Thiết Tỳ Bà Môn danh chấn giang hồ, có thể gọi là nữ trung hào kiệt. Than ôi”... Ông ra vẻ rất cảm khái, vừa nói vừa lặng lẽ vận nội lực. Thiết tỳ bà vốn rỗng ruột, bị ông ấn bẹp thành một miếng sắt phẳng.

Ông ta lại nói tiếp: “Tiêu Văn Kỳ chịu lời của Trần phủ đi tìm Trần công tử thì không sao, nhưng hấn thò tay nhận tiền, lại đến tìm lão già này toan bắt nộp linh thưởng. Chúng ta đều là nhân vật võ lâm, cho dù không thể xả thân báo quốc thì cũng nên trừ bớt bọn cướp Mãn Thanh kia, coi như hành hiệp trượng nghĩa trừ hại cho dân”. Nội công của phái Võ Đang rất khác thường, miệng ông cứ nói chuyện mà tay đã cuộn miếng sắt phẳng đó thành một cái ống, rồi bóp vài cái biến thành một cây thiết côn.

Lục Phi Thanh tiếp: “Giả sử võ công không khá cũng nên giữ nhân phẩm một chút. Làm người cũng phải biết giữ chữ tín, phải trung thành với chuyện mình đang gánh vác. Suốt đời Lục mỗ hận nhất là bọn ứng khuyến triều đình, bọn chó má bảo tiêu hộ viện, ỷ vào chút xúu bản lãnh mà nổi giáo cho giặc, đàn áp lương dân. Nếu gặp phải bọn này, Lục mỗ quyết chẳng buông tha”. Nói đến đây, thanh âm và sắc mặt ông đều rất nghiêm khắc. Cây thiết côn trong tay đã biến thành một cái vòng sắt.

Mấy câu này làm tim Hàn Văn Xung đập nghe thành thịch. Hấn tưởng võ công

mình cao thâm, trước nay vẫn tự cao tự đại, nào ngờ phen này thất bại liên tiếp. Bại dưới tay Lạc Băng, Chương Tấn, Tâm Nghiễn, hắn vẫn còn đổ cho đối phương dùng quỷ kế. Nhưng bây giờ hắn thấy Lục Phi Thanh vừa nói chuyện vừa vo nặn món binh khí thành danh của mình như nặn đất sét, như vo bột mì, thì không tránh khỏi vừa kinh hãi vừa sợ sệt. Hắn cũng biết võ công của Tiêu Văn Kỳ chỉ ngang với mình, đấu với ông lão này thì dĩ nhiên phải chết.

Tưởng Tứ Cân hứng thú nhìn Lục Phi Thanh chơi đùa cục sắt đó, tính nghịch ngợm bỗng nổi lên. Y đón lấy thiết hoàn, giang tay kéo thẳng ra thành một cây thiết côn trở lại, rồi chính mình cầm một đầu, đưa đầu kia cho Dương Thành Hiệp.

Dương Thành Hiệp đưa tay nắm lấy, mỉm cười nói: “Đấu sức phải không”? Tưởng Tứ Cân gật đầu, rồi hai người vận sức mà kéo. Cây thiết côn mỗi lúc một dài ra, mọi người đều cười ha hả.

Trần Gia Lạc sợ hai người quyết phân thắng bại làm tổn thương hòa khí, bèn mỉm cười nói: “Hai vị ca ca thần lực bằng nhau. Đưa thiết tỳ bà cho ta đi”. Mọi người nghe chàng vẫn gọi cái que sắt này là thiết tỳ bà, tiếng cười càng vang dội.

Trần Gia Lạc nhận lấy que sắt, lại nói: “Đạo trưởng, Chu lão tiên bối, Dương bát ca, ba vị ở một bên. Triệu tam ca, Tưởng huynh đệ, ba người chúng ta ở một bên. Chúng ta luyện khí thử xem”. Bọn Chu Trọng Anh đều mỉm cười đi đến, ba người một bên, xếp chưởng với nhau mà chống đỡ một đầu cái que sắt dài ngoằng.

Trần Gia Lạc cười bảo: “Cây côn này dài quá, chúng ta sửa lại đi. Một, hai, ba”! Sáu người cùng vận sức. Kinh lực của sáu người này cộng lại, quả là trên đời này hiếm thấy. Cây thiết côn từ từ co rút lại, dày lên và ngắn đi. Mọi người đứng xem đều hoan hô vang dội.

Sắc mặt Hàn Văn Xung thay đổi hẳn, thầm nghĩ: “Thôi rồi! Thế này mới gọi là ngoài trời còn có trời, trên người còn có người. Nếu hôm nay Hàn mỗ giữ được mạng sống, thì ngày mai phải về quê cuốc đất thôi”.

Trần Gia Lạc hô lớn: “Được rồi”! Năm người Chu Trọng Anh cười rộ lên rồi dừng tay lại.

Trần Gia Lạc quay lại nói: “Lỡ tay làm hỏng mất binh khí của Hàn gia, thật là áy náy. Xin đừng trách”. Hàn Văn Xung mồ hôi đầy đầu, không sao trả lời được nữa.

Trần Gia Lạc nói: “Ta muốn khuyên Hàn huynh một câu, không biết Hàn huynh có đồng ý hay không”.

Hàn Văn Xung gật đầu: “Xin cứ nói”.

Trần Gia Lạc nói: “Có câu oán thù nên giải không nên kết. Lệnh sư huynh mất mạng ở hoang sơn là tự mình chuốc họa, không thể trách Lục lão tiên bối. Mong Hàn huynh nể mặt ta mà xóa bỏ mâu thuẫn này với Lục lão tiên bối, mọi người kết làm bằng hữu có tốt hơn không”?

Hàn Văn Xung đã sợ quá rồi, làm sao dám động thủ với Lục Phi Thanh nữa. Nhưng nếu bị đối phương hù dọa mà cúi đầu đồng ý ngay, thì không khỏi tỏ ra quá vô dụng. Vì thế nhất thời hấn không nói nên lời, nhưng sắc mặt thì thay đổi lúc xanh lúc trắng.

Trần Gia Lạc lại nói: “Chuyện rủi của Tiêu tam gia, thật ra phát xuất từ ta. Bây giờ để ta viết một lá thư gửi cho huynh trưởng, nói là Tiêu tam gia đã tìm được ta, nhưng ta không chịu về nhà, rồi Tiêu tam gia dọc đường về bất ngờ tạ thế. Nhờ huynh trưởng gửi tiền tử tuất thật là ưu đãi, để gia quyến của Tiêu tam gia được dễ chịu hơn”. Hàn Văn Xung trù trừ chưa đáp.

Trần Gia Lạc dựng cặp lông mày lên nói: “Còn nếu Hàn gia nhất quyết trả thù, thì để ta tiếp mấy chiêu thiết tỳ bà thủ của Hàn gia trước”. Chàng lập tức vận kinh, phóng cây thiết côn cắm thẳng xuống đất. Nó mất hút vào lòng đất trong nháy mắt, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ruột gan của Hàn Văn Xung vừa lạnh vừa run, không dám nhiều lời nữa, đáp gọn: “Mọi việc tùy ý công tử”.

Trần Gia Lạc khen: “Thế mới gọi là hảo hán biết đường tiến thoái”. Sau đó chàng bảo Tâm Nghiễn lấy văn phòng tứ bảo ra, múa bút như rồng bay phượng múa, thảo lệ một lá thư.

Hàn Văn Xung nhận thư rồi nói: “Vương tổng tiêu đầu có dặn dò tại hạ giúp đưa một chuyến tiêu đến Bắc Kinh, khi đến kinh thành thì hộ tống một số châu báu của hoàng thượng ban cho quý phủ về lại Giang Nam. Hôm nay nhìn thấy thần kỹ của quý vị, quả là chút xíu bản lãnh của tại hạ chỉ đáng gọi là múa rìu qua mắt thợ mà thôi. Đồ châu bảo của quý phủ, quyết chẳng có ai dám đụng vào. Đã thế tại hạ xin cáo từ”.

Trần Gia Lạc hỏi: “Thì ra món vật mà Hàn huynh chuẩn bị hộ tống là của gia đình ta đó ư”?

Hàn Văn Xung đáp: “Tên chạy hiệu đưa thư cho tại hạ có nói: Hoàng thượng ban bổ thiên ân cho quý phủ hết sức rộng rãi, chỉ vài tháng lại thưởng một món kim ngân châu báu. Bây giờ tích tụ nhiều rồi, cần đưa về quý phủ ở Giang Nam, nên người trong phủ đã nhờ tiêu cục của bọn tại hạ hộ tống. Hôm nay tại hạ thảm bại ở đây, chẳng còn mặt mũi đi kiếm cơm trong chốn giang hồ nữa. Sau khi sắp xếp xong gia quyến của Tiêu sư huynh, tại hạ sẽ về quê cày ruộng săn bắn, nhất quyết không thò mặt ra võ lâm”.

Trần Gia Lạc nói: “Hàn huynh đã chịu nghe những lời vàng ngọc của Lục lão tiên bối, thật không còn gì tốt hơn nữa. Ta nhất định phải kết giao với một người bạn như huynh. Tâm Nghiễn! Người mời các vị ở Trấn Viễn tiêu cục ra đây”.

Tâm Nghiễn vâng dạ ra ngoài, rồi đưa bọn Tiền Chính Luân vào. Chúng giáp mặt Hàn Văn Xung, hai bên cứ đưa mắt nhìn nhau, đều không nói được lời nào.

Trần Gia Lạc lên tiếng: “Ta nề mặt Hàn huynh, để Hàn huynh dẫn mấy ông

bạn này về. Nhưng từ đây về sau, ta không muốn nhìn thấy họ làm việc xấu nữa. Nếu tiếp tục làm điều không tốt, đừng trách chúng ta hạ thủ vô tình”.

Phen này Hàn Văn Xung bị Trần Gia Lạc sử dụng cả cứng lẫn mềm, cả ân lẫn oai, vừa hiển lộ công phu vừa kết giao tình cảm. Sắc mặt hấn xanh mét như thây ma, cảm miệng không nói được tiếng nào. Hấn nhớ Trần Gia Lạc chưa nhắc đến hai chữ “Trả ngựa”, nhưng dĩ nhiên không dám mở miệng xin xỏ.

Trần Gia Lạc lại nói: “Chúng ta đi trước một bước, còn quý vị cứ ở đây nghỉ ngơi một ngày, mai hãy khởi hành”.

Quần hùng Hồng Hoa Hội lập tức lên ngựa ra đi, còn một bầy tiêu sư và quan sai ngơ ngác đứng đó, không hề lên tiếng.

Được một đoạn đường, Lục Phi Thanh nói với Trần Gia Lạc: “Trần đương gia! Bọn nhãi tiêu cục ở lại phía sau, thế thì chẳng bao lâu đồ đệ của ta sẽ gặp phải chúng. Chúng bị bẽ mặt, không biết làm sao cho hả dạ, không chừng sẽ kiếm chuyện với đồ đệ của ta. Ta muốn đi chậm một bước, lo lắng cho nó một chút rồi sẽ theo sau”.

Trần Gia Lạc đáp: “Lục lão tiên bối cứ tự nhiên, tốt nhất là kéo lệnh hiền đồ theo. Thế thì chúng ta lại có thêm một tay giúp sức”.

Lục Phi Thanh mỉm cười nói: “Nó chỉ biết đùa giỡn gây họa, chẳng giúp được gì đâu”. Rồi ông chấp tay chào, lập tức quay ngựa chạy ngược lại. Trần Gia Lạc không kịp hỏi kỹ về đồ đệ của ông, trong lòng không khỏi hơi buồn.

o O o

Dư Ngự Đồng vâng lệnh đi điều tra tung tích Văn Thái Lai, dọc đường hỏi thăm mãi vẫn chưa tìm ra chút manh mối nào, dần dần đi đến Lương Châu. Thị trấn Lương Châu đã có từ lâu, là một địa điểm quan trọng của Hà Tây, dân chúng giàu có, sản vật lại phong phú. Họ Dư nghỉ lại một khách sạn trên con đường phía nam.

Chàng lên Tích Thúy Lâu uống rượu một mình, hết nghĩ ngợi lại nhớ nhung tiếng nói giọng cười của Lạc Băng, lòng dạ nổi sóng trùng trùng không sao yên được. Mối tương tư này rõ ràng là vô vọng, cũng là không nên không phải, nhưng kiếm chặt không đứt, sáo thổi không tan. Chàng nhìn thấy trên vách đầy những câu: “Mỗ đã đến đây một lần”, “Mỗ đã du ngoạn qua đây”, bèn nổi hứng thi ca, kêu tiểu nhị đem bút mực đến, viết một bài thơ lên vách:

*Một sáo trải giang hồ trăm trận
Hiệp nghĩa tâm sông chết coi khinh
Thế mà chẳng quản được mình
Con tằm đến thác, tơ tình còn vương.*

Bên dưới ký: “Người hữu tình vô nghĩa, cuồng si đệ nhất cổ kim”. Vị tú tài

này cầm sáo vượt qua trăm trận trong chốn giang hồ, vì hiệp nghĩa coi thường sống chết; nhưng mỗi khi nghĩ đến mối tình với Lạc Băng lại hận mình vô nghĩa với Văn Thái Lai.

Nhắc chén để tiêu sầu, nhưng sầu lại càng sầu. Dư Ngư Đồng ngâm nga một chập, định gọi thanh toán tiền, thì đột nhiên nghe tiếng bước chân, có hai người đi lên. Cặp mắt sắc bén của chàng đảo qua, thấy người đi trước quen quen.

Dư Ngư Đồng quay lại bàn, nhớ ra đó là một tên quan sai đã từng giao đấu với mình ở Thiết Đảm Trang. May mà hắn đang say sưa nói chuyện với đồng bọn nên không nhìn thấy chàng.

Hai tên đó chọn một cái bàn gần cửa sổ, ngay cạnh bàn của chàng. Dư Ngư Đồng nằm gục trên bàn, vờ như đã say mèm.

Chúng nói mấy chuyện lằng nhằng không quan trọng, rồi bỗng một tên nói: “Thoại đại ca! Phen này bắt được yếu phạm, thật là đã lập kỳ công. Không biết hoàng thượng thưởng gì cho huynh đây”.

Tên họ Thoại nói: “Thưởng gì ta cũng không muốn, bây giờ chỉ mong đưa phạm nhân đến Hàng Châu được bình yên. Bọn ta tám người thị vệ cùng lúc rời kinh, bây giờ chỉ còn một mình ta trở về. Không phải ta đề cao địch để giảm oai phong mình, nhưng ngồi đây nghĩ đến trận chiến ở Túc Châu vẫn còn dựng tóc gáy lên”.

Tên kia nói: “Bây giờ các vị cùng đi với Trương đại nhân, chắc đã hết rủi ro rồi”.

Tên họ Thoại đáp: “Nói vậy cũng không sai, nhưng phen này tất cả công lao đều thuộc về ngự lâm quân, còn bọn ngự tiền thị vệ chúng ta mất hết thể diện. Lão Chu này, ta cũng không hiểu tại sao không giải can phạm này về Bắc Kinh, mà lại đưa đến Hàng Châu để làm gì”.

Tên họ Chu khẽ nói: “Anh rể của ta làm việc trong phủ Đại học sĩ, chắc huynh cũng biết. Y đã lên nói với ta là hoàng thượng sắp đến Giang Nam. Đưa can phạm tới Hàng Châu, có thể là hoàng thượng muốn đích thân thẩm vấn”.

Tên họ Thoại à một tiếng, hớp một ngụm rượu rồi hỏi: “Sáu người các vị tuân thánh chỉ đi gấp từ kinh thành đến đây, cũng vì việc này hay sao”?

Tên họ Chu đáp: “Nhất định phải nhờ các vị giúp đỡ. Thế lực của Hồng Hoa Hội ở Giang Nam rất lớn, chúng ta phải cẩn thận đề phòng”.

Dư Ngư Đồng nghe đến đây giật mình, nghĩ mình may mắn lắm mới tình cờ nghe thấy chuyện này. Chúng đem Tứ ca xuống Giang Nam, mà hết thấy anh em lại chạy lên Bắc Kinh ứng cứu, đúng là đau nam chữa bắc.

Tên thị vệ họ Chu lại nói: “Thoại đại ca! Khâm phạm này rút cuộc đã phạm phải tội gì, tại sao hoàng thượng phải đích thân xét hỏi”?

Tên họ Thoại đáp: “Việc này thì ta làm sao mà biết được? Chỉ biết thượng dụ

nói là nếu không bắt được hắn, cả bọn trở về đều bị cách chức điều tra, thủ cấp có ở nguyên chỗ cũ hay không còn phải xem lại. Huynh tưởng là chén cơm ngự tiền thị vệ dễ nuốt lắm hay sao?”

Tên họ Chu mỉm cười rồi nói: “Dù sao thì Thoại đại ca đã lập được công lớn rồi. Ta phải kính huynh ba chén”.

Rồi hai tên tiếp tục uống rượu, chuyển qua “Bình loạn” về nữ nhân, nào là đàn bà phương bắc chân nhỏ dễ thương, nào là đàn bà Giang Nam da dẻ trắng trẻo. Cơm no rượu say rồi, tên họ Thoại thanh toán xuống lầu. Nhìn thấy Dư Ngư Đồng vẫn gục trên bàn, hắn vừa cười vừa chửi: “Bọn có học hành đúng là chẳng được tích sự gì. Mới uống có ba chén mà con sâu này đã không bò được nữa”.

Dư Ngư Đồng đợi chúng xuống lầu, ném ít bạc vụn lên bàn rồi bám đuôi theo gót. Chàng lẩn vào đám đông, thấy hai tên đó đi vào Lương Châu phủ, hơn nửa ngày vẫn không thấy trở ra, chắc là chúng nghỉ lại trong nha môn này, bèn quay về khách sạn nhắm mắt dưỡng thần.

Trời vừa tối, họ Dư liền thay y phục ngấn màu đen, cài kim địch lên lưng, lén nhảy qua cửa sổ ra ngoài, đi thẳng về hướng nha phủ. Chàng vượt tường vào hậu viện, thấy tứ bề tối mịt, chỉ còn một căn phòng lớn phía đông là có ánh sáng hắt ra cửa sổ. Lén lại gần, nghe thấy bên trong có người nói chuyện, chàng thấm chút nước bọt lên đầu ngón tay, nhẹ nhàng khoét một lỗ nhỏ trên giấy dán cửa sổ, vừa nhìn vào bên trong đã không nén nổi phải kinh hãi một phen.

Thì ra trong sảnh rất đông người. Trương Triệu Trọng ngồi chính giữa, hai bên toàn là thị vệ và công sai. Có một người đứng quay lưng lại chàng đang la mắng dữ dội, nghe kỹ thì đúng là thanh âm của Văn Thái Lai. Dư Ngư Đồng biết trong sảnh đều là cao thủ, không dám nhìn tiếp, bèn khom sát xuống, im lặng lắng nghe.

Văn Thái Lai quát lên: “Bọn bay làm chó săn cho triều đình, chỉ là thân phận đầy tớ. Văn đại gia này lọt vào tay các người, sẽ có người đến trả thù. Ta phải xem thử bọn lòng lang dạ sói chúng bay sẽ có kết cuộc ra sao”.

Một tên trầm giọng nói: “Hay lắm! Người cứ việc chửi mắng cho sướng miệng. Người là Bôn Lô Thủ, chưởng pháp của ta không lợi hại bằng người, nhưng hôm nay người cũng nên ném thử cho biết”.

Dư Ngư Đồng nghe thấy không ổn, nghĩ bụng: “Tứ ca sắp phải chịu nhục rồi. Huynh ấy là anh hùng hào kiệt đương thời, làm sao mà chịu nổi bọn nhãi này sỉ nhục”. Chàng lại ghé mắt vào lỗ nhỏ nhìn vào, thấy một hán tử trung niên mặc áo bào xanh, thân hình vừa cao vừa ốm, đang vung chưởng tát vào mặt Văn Thái Lai. Sắc mặt hắn rất dữ tợn, miệng cười lạnh lẽo. Văn Thái Lai bị trói chặt hai tay không nhúc nhích được, chỉ giậm dừ nghiến răng ken két.

Tên kia lại đưa chưởng lên toan đánh nữa. Dư Ngư Đồng bèn cầm kim địch vào lỗ cửa, hít hơi phun ra. Một mũi đoản tiễn từ trong kim địch bắn ra, ghim trúng ngay mắt trái của hắn.

Tên này không phải ai xa lạ, chính là Ngôn Bá Càn, chưởng môn phái Ngôn gia quyền. Công phu của hắn khá cao, nhưng đoản tiễn bay đến quá sức bất ngờ nên không tránh kịp. Hắn trúng tên vào mắt, gào lên một tiếng rồi lăn xuống đất, trong sảnh hỗn loạn cả lên.

Dư Ngư Đồng bắn thêm một mũi, trúng má phải một tên thị vệ, rồi phóng cước đá bật cửa sảnh, chạy thẳng vào trong hét lên: “Hong Hoa Hội đến cứu người đây”. Chàng vung kim địch điểm trúng huyết đạo hai tên quan sai đang đứng kế cạnh Văn Thái Lai, rồi lấy dưới chân ra một con trủy thủ, cắt đứt dây trói.

Trương Triệu Trọng tưởng là có đông người đến cứu Văn Thái Lai, nên mặc kệ Văn Dư, rút kiếm xông ra đứng chặn cửa sảnh. Ý quyết định như vậy là để bên trong cản trở phạm nhân chạy trốn, bên ngoài chặn đánh cứu binh.

Văn Thái Lai được cởi trói, tinh thần phấn chấn hẳn lên. Thấy một tên ngự tiền thị vệ phóng tới, chàng nghiêng người tránh né, xoay tay trái phóng ra một chưởng trúng ngay sườn bên phải của hắn. Những tiếng răng rắc vang lên, rõ ràng mấy đả xương sườn đã gãy rồi. Bọn kia bị oai khí của chàng nhiếp phục, nhất thời không dám đến gần.

Dư Ngư Đồng la lớn: “Tứ ca! Chúng ta xông ra ngoài”!

Văn Thái Lai hỏi: “Mọi người đến cả rồi phải không”?

Dư Ngư Đồng khẽ đáp: “Chưa đến, chỉ có một mình tiểu đệ”.

Văn Thái Lai gật đầu. Vết thương ở tay phải và trên đùi chưa lành, chàng phải tựa vào Dư Ngư Đồng, hai người đi ra cửa. Bốn năm tên thị vệ chạy tới cản trở, Dư Ngư Đồng múa kim địch đánh dạt ra.

Hai người vừa đến cửa sảnh, Trương Triệu Trọng bước tới một bước quát lên: “Ở lại cho ta”! Rồi phóng trường kiếm ra đâm vào bụng dưới Văn Thái Lai. Chân Văn Thái Lai còn đau nên xoay trở không tiện, phải lấy công làm thủ, dùng ngón trỏ và ngón giữa tay trái đâm thẳng vào cặp mắt địch thủ.

Trương Triệu Trọng phải thu kiếm về gạt, bất giác hô lên: “Hay lắm”! Chỉ trong chớp nhoáng, hai người đã qua lại bảy tám chiêu. Văn Thái Lai chỉ dùng được tay trái, đôi chân lại tránh né không linh hoạt, cố được mấy chiêu nữa rồi bị Trương Triệu Trọng đánh một chưởng nặng trúng vai, chân đứng không vững phải ngồi phịch xuống đất.

Dư Ngư Đồng vừa đánh vừa nghĩ: “Hôm trước mình làm bữa làm ẩu có lỗi với Tứ ca, sống thừa trên thế gian chỉ tổ làm bẩn danh tiếng anh hùng của Hong Hoa Hội. Hôm nay ta phải liều cái mạng này cho bọn ưng trảo giết đi, quyết cứu Tứ ca, để Tứ tẩu biết Dư Ngư Đồng này không phải loại tiểu nhân vô nghĩa. Ta lấy mạng để báo ân, chết không uổng phí”. Chàng nghĩ tới đó thì thấy Văn Thái Lai té nhào xuống đất, bèn xoay người lại, múa út kim địch liều mạng tấn công Trương Triệu Trọng.

Văn Thái Lai định thần lại, trở mình gượng đứng lên, quát lớn một tiếng. Bọn

thị vệ và quan sai đều giật mình, bất giác lui mấy bước.

Dư Ngư Đồng hô lớn: “Tứ ca! Huynh đi trước đi, đệ sẽ theo sau”. Rồi chàng vung kim địch tấn công những chỗ yếu hại của đối phương, hoàn toàn không phòng thủ gì nữa. Võ công của chàng và Trương Triệu Trọng chênh lệch rất xa, nhưng một người liều mạng trăm người khó địch. Kim địch xuất toàn những chiêu thức tấn công, chiêu nào cũng thí mạng, quyết chết cùng địch thủ, ít ra cũng bắt địch thủ bị thương. Trương Triệu Trọng tuy kiếm pháp cao cường, nhưng nhất thời cũng bị ý chí quyết tử của chàng đẩy lùi mấy bước.

Văn Thái Lai thấy chỗ sơ hở bèn lao đảo chạy ra khỏi sảnh. Bọn thị vệ đều kinh hãi la hét om sòm. Dư Ngư Đồng đứng chặn ở cửa sảnh, trên mình đã trúng hai kiếm, nhưng vẫn không chịu phòng thủ, cứ nhắm mắt tiếp tục tấn công.

Trương Triệu Trọng quát lên: “Người không thiết cái mạng của mình nữa hay sao? Ai dạy người đánh kiểu này”? Y thấy võ công của chàng đúng là đích truyền của phái Võ Đang, biết có liên quan gì đó nên chưa muốn hạ sát thủ.

Dư Ngư Đồng cười thê thảm rồi nói: “Tốt nhất là người giết ta đi”. Thêm mấy chiêu, vai phải chàng lại trúng một kiếm. Chàng đưa sáo sang tay trái, vẫn tiếp tục tấn công, một bước không lùi.

Phần lớn bọn thị vệ đã chạy ra ngoài. Dư Ngư Đồng điên cuồng múa tít kim địch, gió thổi qua lỗ sáo rít lên những tiếng u u. Một tên thị vệ vung đao chém tới, họ Dư coi như không thấy, cứ đưa kim địch điểm trúng dưới nách của hắn. Tên đó lập tức ngất xỉu, nhưng cánh tay trái của Dư Ngư Đồng đã trúng đao, máu bắn ra vấy đầy người. Chàng vẫn cầm sáo tung hoành dưới bóng kiếm trùng trùng. Lại nghe một tiếng “cắc”, một tên thị vệ đã bị chàng đánh vỡ xương hàm.

Lúc này đám thị vệ dồn lại bao vây, đao kiếm roi côn tấn công cùng lúc. Trong trận hỗn chiến đó, chân của Dư Ngư Đồng trúng một côn. Chàng té nhào xuống đất, còn cố múa máy kim địch một lúc rồi mới ngất xỉu.

Ngoài cửa sảnh bỗng có tiếng quát: “Dừng tay”! Mọi người quay đầu lại, thấy Văn Thái Lai chậm rãi bước vào. Chàng không thèm nhìn ngó tới ai, cứ đi thẳng đến chỗ Dư Ngư Đồng, thấy thân thể huynh đệ đầy máu me, bất giác không nén nổi mà rơi lệ. Chàng cúi xuống đưa tay sờ thử lên mũi, thấy hơi thở vẫn còn nên cũng hơi yên tâm, bèn đưa tay trái đỡ họ Dư lên rồi hét lớn: “Cầm máu, cứu thương, nhanh lên”! Bọn thị vệ đều khiếp oai Văn Thái Lai, quả nhiên đã có tên đem thuốc kim sang đến.

Văn Thái Lai thấy Dư Ngư Đồng đã được băng bó vết thương, khiêng vào nội đường, rồi mới chấp hai tay ra sau lưng, bảo: “Trời đi”. Trương Triệu Trọng đưa mắt nhìn một tên thị vệ, tên này từ từ bước tới.

Văn Thái Lai lại quát: “Người sợ cái gì? Nếu ta muốn đả thương người thì đã ra tay từ lâu rồi”. Tên kia thấy hai tay của chàng thật sự không nhúc nhích, bèn đến trói chàng lại đưa vào trong ngục của nha môn, khóa kỹ. Bọn thị vệ đích thân

chia phiên nhau giữ ngục.

Sáng hôm sau Trương Triệu Trọng đi thăm Dư Ngư Đồng, thấy chàng nằm thiêm thiếp, hỏi người trong nha môn thì biết chúng đã mời đại phu khám rồi cho chàng uống thuốc. Buổi chiều y lại đi thăm, Dư Ngư Đồng đã hơi tỉnh táo.

Trương Triệu Trọng hỏi chàng: “Sư phụ của người họ Lục hay họ Mã”?

Dư Ngư Đồng đáp: “Ân sư của ta là Thiên Lý Độc Hành Hiệp, họ Mã tên Chân”.

Trương Triệu Trọng nói: “Vậy thì đúng rồi. Ta là Trương Triệu Trọng, sư thúc của người”.

Dư Ngư Đồng khẽ gật đầu. Trương Triệu Trọng hỏi: “Người là người của Hồng Hoa Hội phải không”?

Dư Ngư Đồng lại gật đầu. Trương Triệu Trọng thở dài rồi than: “Thanh niên ưu tú như thế này mà lại chui vào một chỗ hạ lưu. Văn Thái Lai là gì của người, mà người phải liều mạng cứu hắn”?

Dư Ngư Đồng nhắm mắt không đáp, hồi lâu mới nói: “Rốt cuộc thì ta đã cứu được Tứ ca ra ngoài, chết cũng có thể nhắm mắt”.

Trương Triệu Trọng cười gằn: “Hừ! Người tưởng đủ sức cứu người trước mặt ta hay sao”?

Dư Ngư Đồng kinh hãi hỏi: “Huynh ấy không chạy được hay sao”?

Trương Triệu Trọng đáp: “Làm sao mà trốn được? Người đừng có nằm mơ nữa”. Rồi y tiếp tục xét hỏi, nhưng Dư Ngư Đồng nhắm nghiền cặp mắt không thèm trả lời, chỉ một lúc sau lại ngủ thiếp đi.

Trương Triệu Trọng mỉm cười, khen: “Đúng là người trẻ tuổi quật cường”. Rồi y quay người đi ra, gọi Thoại Đại Lâm, Ngôn Bá Càn, Thành Hoàng và sáu tên ngự tiền thị vệ vừa từ kinh thành đến, trong đó có cả Chu Tổ Ấm. Chúng thương nghị gì đó rất bí mật, rồi trở về phòng nghỉ ngơi. Sau giờ cơm tối, chúng lại giải Văn Thái Lai từ trong ngục ra ngoài đại sảnh, giả vờ xét hỏi.

Hôm qua Trương Triệu Trọng đang hỏi cung thật sự, không ngờ bị Dư Ngư Đồng xông vào phá đám. Đêm nay y bèn bố trí mai phục bên ngoài, sắp xếp đầy cung nỏ xung quanh, định bắt cứu binh của Hồng Hoa Hội. Nào ngờ chúng chờ suốt một đêm, mà chuột cũng không thấy con nào.

o O o

Sáng hôm sau có báo cáo là nước sông Hoàng Hà đang dâng lên, phía bắc Hoàng Hà thế nước rất mạnh. Trương Triệu Trọng hạ lệnh khởi hành ngay. Y cáo biệt tri phủ Lương Châu và đám quan địa phương, cho nhốt Văn Thái Lai và Dư Ngư Đồng vào hai cỗ xe lớn.

Lúc bước ra khỏi cửa, đột nhiên Hồ Quốc Đống, Tiền Chính Luân, Hàn Văn Xung chạy vào nha môn. Trương Triệu Trọng thấy thần sắc ba tên này đầy vẻ bối rối, liền gan hỏi nguyên do. Hồ Quốc Đống bèn đem mọi chuyện ra kể lại.

Trương Triệu Trọng nghe xong chỉ nói: “Võ công của Diêm lục gia rất vững, làm sao có thể chết dưới tay của một cô nương? Thật là kỳ lạ”. Rồi y vẫy tay chào: “Hẹn gặp lại trên kinh”.

Hồ Quốc Đống tức tối nhưng không dám cãi, chỉ cố nuốt cơn giận vào bụng.

Dù sao thì Trương Triệu Trọng nghe Hồ Quốc Đống kể quần hùng Hồng Hoa Hội bản lãnh ghê gớm, lại có số đông người Hồi tương trợ, cũng phải thầm lo. Tuy bản thân y võ nghệ cao cường mà gan dạ cũng không nhỏ, nhưng dù sao cũng không địch nổi số đông, nên y bèn thương lượng với tổng binh ở Lương Châu, yêu cầu phái thêm bốn trăm tinh binh để giúp sức giải khâm phạm về kinh. Tổng binh thấy chuyện này trọng đại không dám chối từ, lập tức điều động binh mã, lại phái phó tướng Tào Năng và tham tướng Bình Vượng theo áp giải đến tỉnh thành Cao Lang, rồi trên tỉnh lại điều nhân mã khác thay thế. Cả một đạo quân đi về hướng đông, dọc đường thuận tay cướp bóc, bắt gà bắt chó, khiến bá tánh khổ sở kêu trời. Những chuyện đó không cần kể lại làm gì.

Đoàn quân đi được hai ngày, ghé ăn trưa tại Song Tỉnh Tử rồi đi tiếp hai ba chục dặm, bỗng thấy dọc đường cái có hai hán tử cưỡi trần ngồi dưới bóng cây, gốc cây có cột hai con tuấn mã. Hai tên lính Thanh nháy mắt với nhau, chạy tới trước la lên: “Úi chà! Hai con ngựa này hình như là của quan quân, bị ai trộm đến đây”.

Một hán tử mặt mày thanh tú mỉm cười đáp: “Bọn tiểu nhân là lương dân an phận thủ thường, đâu dám trộm cắp ngựa”.

Một tên Thanh binh nói: “Lão gia đi mệt quá rồi, cho mượn ngựa cưỡi một chút”.

Hán tử đáp: “Được thôi! Nếu đại gia nể mặt muốn cưỡi, thì coi như hôm nay tiểu nhân được quen biết quý nhân”.

Tên Thanh binh kia mỉm cười nói: “Thì ra người biết điều lắm”.

Hai hán tử cùng đứng dậy, tháo dây cương ngựa ra rồi nói: “Hai vị đại gia cần thận, đừng để té”.

Tên kia thóa mạ luôn: “Con mẹ nói, chỉ nói bậy! Lão gia cưỡi ngựa mà té thì còn ra thể thống gì”. Hắn tà tà bước tới một cách oai vệ, đang thò tay ra đón lấy dây cương thì đột nhiên bị đá một cước vào hông. Còn tên kia thì bị tát cho một chưởng, rồi cả hai bị xách lên quăng ra giữa đường cái. Cả đại đội binh lính lập tức nhốn nháo cả lên.

Hai hán tử tung mình lên ngựa, chạy đến chỗ cỗ xe lớn. Một hán tử trên mặt có vết sẹo lớn đưa tay trái vén màn xe lên, tay phải lia đao, roạc một tiếng đã cắt đứt tấm màn rồi hỏi: “Tứ ca có ở trong đó không”?

Văn Thái Lai ngồi trong xe kinh ngạc la lên: “Thập Nhị Lang”!

Hán tử mặt sẹo nói: “Tứ ca, chúng ta đi đây. Huynh cứ yên tâm, mọi người sắp đến rồi”.

Thành Hoàng và Tào Năng chạy tới tấn công để giữ cỗ xe, hán tử mặt mày trắng trẻo bèn vung song câu cản trở. Lúc số đông Thanh binh ủa tới, hai người huýt một tiếng sáo rồi vọt người chạy đi. Bọn thị vệ đuổi theo một lúc, thấy địch nhân đã chạy xa nên không đuổi tiếp nữa.

Đêm hôm đó, đại đội Thanh binh trú lại Thanh Thủy Phố. Sáng hôm sau đột nhiên có tiếng binh lính la hét ồn ào. Tào Năng và Bình Vượng ra ngoài xem thử, thấy mười mấy tên lính Thanh chết ngay tại chỗ ngủ, không biết vì sao mà chết. Binh lính nhốn nháo hẳn lên, nghi là ma quỷ hiện hình.

Đêm tiếp theo, cả bọn nghỉ lại trấn Hoàng Thạch. Quân lính nhét đầy ba tòa khách sạn, còn phải chiếm dụng thêm nhà cửa của dân. Giữa khuya đột nhiên khách sạn bốc cháy, bốn bề có tiếng la hét om sòm. Trương Triệu Trọng ra lệnh cho bọn thị vệ chỉ lo giữ Văn Thái Lai, còn tất cả những việc khác phải hoàn toàn mặc kệ, đề phòng trúng kế diệu hổ ly sơn của địch.

Ngọn lửa càng lúc càng bốc cao, rồi Tào Năng chạy vào bấm báo: “Có thổ phỉ đến, đang đánh nhau với binh lính”.

Trương Triệu Trọng nói: “Nhờ Tào tướng quân chỉ huy đốc chiến. Ta phải ở đây, không thể rời khỏi được”. Tào Năng vâng dạ rồi chạy ra ngoài.

Bên ngoài khách sạn vang lên những tiếng kêu la thê thảm, tiếng chân chạy rầm rập, tiếng lửa cháy và tiếng mái nhà sập xuống, lộn xộn cả nửa đêm. Trương Triệu Trọng hạ lệnh cho Thoại Đại Lâm cùng Chu Tổ Ấm canh giữ trên mái nhà, nếu kẻ địch không tấn công vào trong khách sạn này thì không cần phải ra tay.

May mà đám cháy không lớn lắm nên chẳng bao lâu đã dập tắt được, rồi dứt tiếng ồn ào, yên ổn trở lại. Chỉ còn nghe thấy tiếng vó ngựa rào rào, một nhóm người chạy về hướng đông.

Tào Năng mặt đầy mồ hôi than và máu me chạy vào báo: “Bọn cướp đó đã bị đuổi đi hết rồi”.

Trương Triệu Trọng hỏi: “Chúng ta thương vong mất bao nhiêu anh em”?

Tào Năng đáp: “Chưa đếm, nhưng ít ra cũng mấy chục người”.

Trương Triệu Trọng lại hỏi: “Còn cướp thì bắt được bao nhiêu, giết được bao nhiêu”?

Tào Năng ú ớ không nói được gì. Trương Triệu Trọng hừ một tiếng, không hỏi nữa.

Hồi lâu Tào Năng mới ấp úng: “Bọn cướp này đều bịt kín mặt, tên nào võ công cũng lợi hại. Thật là kỳ lạ, chúng không cướp bóc tiền bạc gì cả, chỉ lo chém

giết anh em mình. Trước khi đi chúng còn quăng lại hai trăm lạng bạc cho ông chủ khách sạn này, nói rằng đã đốt nhà của y nên phải đền bù”.

Trương Triệu Trọng hỏi: “Tào tướng quân tướng chúng là cướp thật ư? Thôi, huynh đi bảo mọi người nghỉ ngơi một chút, sáng sớm mai lên đường ngay”.

Tào Năng lui ra, lập tức đi tìm ông chủ khách sạn, trách cứ y cấu kết với thổ phỉ giết hại quan quân. Ông chủ khách sạn sợ quá, quì xuống dập đầu lia lịa, rớt cuộc hiểu ra bèn hai tay dâng lên hai trăm lạng bạc, lại còn hứa sẽ lo việc chôn người chết, chữa trị thương binh. Lúc đó Tào Năng mới chịu thôi.

Sáng hôm sau, đại đội Thanh binh nhốn nháo loạn xạ, đến khoảng giờ Ngọ mới khởi hành được. Dọc đường phong cảnh thật đẹp, núi non xanh rì cây cỏ. Đi được khoảng hai giờ, con đường bắt đầu lên dốc, hai bên đều là núi cao.

Không bao lâu, phía trước bỗng có một con ngựa từ trên núi chạy xuống, đến cách đại đội hơn mười bước thì dừng lại. Người ngồi trên ngựa hô lớn: “Này! Bọn rùa kia nghe đây! Các người đã gặp phải ác quỷ rồi, mau mau quay về thì còn đường sống, nếu đi tiếp về hướng đông thì chết uổng mạng từng con rùa một”.

Người kia mặc y phục may bằng vải bố, ngang lưng thắt một sợi dây kết bằng cỏ, da mặt vàng khè, lông mày dựng ngược, hoàn toàn giống hệt quỷ truy mạng vô thường thờ trong miếu, nên ai cũng rùng mình dựng tóc gáy. Y nói xong bèn phi ngựa xuống núi, chạy nhanh qua mặt đại đội nhân mã.

Đột nhiên tên Thanh binh đi cuối cùng hét lên một tiếng, ngã lăn xuống đất, lập tức chết ngay. Cả đám kinh hãi chạy đến xem, thấy trên người hắn không có thương tích lại càng kinh ngạc, bàn tán xôn xao.

Tào Năng phái hai tên lính ở lại mai táng, còn đại đội tiếp tục lên núi. Chẳng bao lâu, phía trước lại có một con ngựa chạy nhanh tới, cũng chính là người vừa gặp. Y cũng lớn tiếng hô: “Này! Bọn rùa kia nghe đây! Các người đã gặp phải ác quỷ rồi, mau mau quay về thì còn đường sống, nếu đi tiếp về hướng đông thì chết uổng mạng từng con rùa một”.

Ai cũng phải hoảng sợ. Rõ ràng y vừa xuống núi, bây giờ lại xuất hiện ở đây. Không có con đường nào đi vòng trở lại lên núi, mà nếu có thì cũng không thể nhanh như thế được. Chẳng lẽ y bay lên trời hay chui xuống đất?

Người kia nói xong, lại phi ngựa chạy xuống núi. Toàn bộ binh lính đều như gặp ác quỷ, dạt hết ra xa.

Chu Tổ Ấm xông đến, đưa đơn đao ra cản trở, hô lên: “Ông bạn, khoan đã”!

Người kia làm như không nghe thấy gì, đưa tay phải vỗ nhẹ lên vai Chu Tổ Ấm, thanh đơn đao loảng xoảng rơi ngay xuống đất. Y không quay đầu lại, cứ cho ngựa chạy nhanh xuống dưới núi. Lúc y vừa qua khỏi đại đội, tên lính đi cuối cùng của đoàn Thanh binh này lại kêu lên một tiếng thê thảm, rồi ngã lăn xuống đất mà chết. Bọn lính đều kinh hoảng, đứng ngẩn ra mà nhìn.

Trương Triệu Trọng hạ lệnh cho thị vệ canh giữ cỗ xe lớn, rồi đích thân tới nơi xem xét. Chu Tổ Ấm hỏi: “Trương đại nhân! Rút cuộc thì tên đó là người hay là quỷ”? Hắn xoa xoa bên vai bị thương, sắc mặt tái hẳn đi.

Trương Triệu Trọng bảo hắn cởi áo ra, thấy vai phải đen cả một vùng, hơi sưng lên. Họ Trương chau mày, lấy trong bọc ra một lọ thuốc, cho hắn nuốt một viên, rồi hạ lệnh cho binh lính cởi quần áo tên Thanh bình đã chết ra xem. Vết tử thương giống hệt như của họ Chu, sau lưng có một vùng da bị bầm xanh, rõ hình bàn tay năm ngón.

Binh lính nhốn nháo hẳn lên, kêu la: “Quỷ sờ vào rồi! Ma sờ vào rồi!”! Bình Vượng sai hai tên lính ở lại mai táng người chết, nhưng hai tên này thà chết chứ không chịu ở lại một mình. Trương Triệu Trọng cũng không làm gì được, đành phải cho cả đại đội dừng lại, đợi chôn xác xong mới tiếp tục lên đường.

Thoại Đại Lâm hỏi: “Trương đại nhân! Tên này thật là kỳ lạ, sao vừa rời khỏi đã quay ra phía trước được”?

Trương Triệu Trọng cũng hoang mang không hiểu, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Chu huynh đệ! Đệ và hai tên lính kia rõ ràng bị thương vì Hắc Sa Chưởng. Trên giang hồ đâu có bao nhiêu hảo thủ về môn Hắc Sa Chưởng, sao ta lại không nhận ra được”?

Thoại Đại Lâm nói: “Nói về Hắc Sa Chưởng, đương nhiên Huệ Lữ đạo nhân của phái Thanh Thành là số một giang hồ. Nhưng Huệ Lữ đã chết lâu rồi, chẳng lẽ hồn ma của ông ấy xuất hiện hay sao”?

Trương Triệu Trọng vỗ đùi kêu lên: “Đúng rồi, đúng rồi! Đây là đồ đệ của Huệ Lữ đạo nhân, người ta gọi là Thường Thị huynh đệ, Hắc Vô Thường Bạch Vô Thường. Ta cứ nghĩ là một người, bây giờ mới nhớ ra. Thì ra đôi huynh đệ song sinh này giả làm ma quỷ dọa người. Được, chúng ta sẽ đấu với cặp quỷ này một trận”.

Bọn chúng đều không biết Thường Thị huynh đệ là nhân vật trong Hồng Hoa Hội. Thoại Đại Lâm, Thành Hoàng đã nghe danh tiếng Tây Xuyên Song Hiệp từ lâu, bây giờ đột nhiên gặp ở vùng tây bắc này. Chúng không biết mình đắc tội với họ từ lúc nào, mà vừa gặp nhau đã hạ sát thủ, nên trong lòng đều âm thầm nghi hoặc kinh hãi. Không tên nào muốn tỏ ra yếu kém, nên đều im lặng không lên tiếng.

Đêm đó nghỉ lại Hắc Tùng Tảo, Tào Năng phái binh lính tuần tra xung quanh, phòng thủ nghiêm mật. Sáng sớm hôm sau, hắn không thấy tên lính tuần nào trở về báo cáo, bèn cho người đi tìm. Thì ra toàn bộ binh lính tuần tra đã chết ngay tại chỗ, cổ mỗi tên quăng một xâu tiền. Thanh bình đều sợ đến vỡ gan vỡ mật, mười mấy tên đã lén bỏ trốn khỏi đại đội.

Hôm đó phải đi qua Ô Sào Lãnh. Đó là nơi hiểm trở nhất trên con đường từ Cam Túc về Lương Châu. Tào Năng cho binh lính nghỉ ngơi ăn uống no nê, để lấy

sức trào lên đỉnh núi. Đi được nửa ngày thì càng lúc càng lạnh, đường càng lúc càng hiểm trở. Lúc này mới đầu mùa thu, thế mà trên núi đã có tuyết rơi.

Một bên là vách núi cao, bên kia là thung lũng sâu thẳm không nhìn thấy đáy, đường trơn trượt vì tuyết. Bọn lính sắp hàng mà đi, nắm chặt tay nhau, sợ ý một chút là rơi ngay xuống thung lũng, xương cốt cũng không còn. Bọn thị vệ cũng xuống ngựa, bảo vệ cỗ xe lớn có Văn Thái Lai rất cẩn thận.

Mọi người đang thận trọng mà đi, dồn hết tinh thần vào đoạn đường vượt núi, đột nhiên nghe thấy sau ngọn núi phía trước phát ra những tiếng u ú như tiếng ma khóc quỷ gào. Một lúc sau, tiếng hú đó lại vang lên thảm thiết, vọng qua vọng lại trong thung lũng, ai nghe cũng dựng tóc gáy lên. Binh sĩ dừng chân lại hết.

Bây giờ tiếng hú nghe rất rõ ràng: “Đi tới phải gặp diêm vương... quay về có con đường sống”... Cứ thế lặp đi lặp lại liên hồi. Không tên lính nào dám tiến về phía trước.

Bình Vương dẫn mười mấy binh sĩ xuống ngựa, xung phong tiến lên. Vừa qua khỏi eo núi, bỗng trước mặt có cung tên bắn tới. Một tên lính lập tức trúng tên vào ngực, kêu lên một tiếng rồi rơi xuống vực. Bình Vương dẫn binh sĩ xông lên, nhưng đối phương bắn phát nào cũng trúng, lại thêm mấy người trúng tên mất xác.

Bọn lính Thanh phải nằm rạp xuống đất để tránh tên. Sau đó từ eo núi có một người bước ra, hú lên bằng giọng âm u lạnh lẽo: “Đi tới phải gặp diêm vương... quay về có con đường sống”... Bọn lính đều thấy đây chính là con quỷ vô thường ngày hôm qua, chỉ nhắc tay là giết được người. Mấy tên nhát gan nhất bỗng la lên một tiếng, quay người chạy trốn.

Tào Năng hô hoán om sòm, nhưng không thể nào quản thúc chúng được. Bình Vương vung đao lên chém chết ngay một tên, bọn còn lại mới không dám chạy nữa. Sáu bảy tên chạy trước, chỉ chốc lát đã mất hút chẳng thấy đâu.

Trương Triệu Trọng bảo Thoại Đại Lâm: “Các người canh giữ cỗ xe, để ta đi gặp anh em họ Thường”. Rồi y tách ra khỏi đám đông, tiến lên phía trước, nói đồng dục: “Phía trước có phải là Thường Thị song hiệp đấy không? Tại hạ Trương Triệu Trọng xin thi lễ. Hai bên xưa nay chưa từng quen biết, không oán không thù, tại sao các vị mấy lần trêu ghẹo chúng ta”?

Người kia cười nhạt, lên tiếng: “Ha ha! Hôm nay đúng là song quỷ gặp phán quan rồi”. Y cất bước đến gần, vù một tiếng, tay phải phóng ra một chưởng.

Nơi này địa thế rất hẹp, Trương Triệu Trọng không có chỗ tránh né, liền vận nội lực vào tay trái đón tiếp phát chưởng, còn tay phải thủ thế. Hai chưởng gặp nhau nghe bùm một tiếng, thì ra nội lực hai bên không phân biệt là bao. Trương Triệu Trọng dùng chân trái ra chiêu Hoàn Vân Đoạn Phong quét lên phía trước. Người ấy né không kịp, bèn nhảy xổ tới, hai chưởng vỗ mạnh vào huyệt Thái Dương hai bên của Trương Triệu Trọng.

Họ Trương nghiêng mình, chân trái lập tức co lại, bước lên hai bước. Người đó

cũng nghiêng người bước lên phía trước, thế là hai bên bước chéo qua mặt nhau trên con đường chật hẹp này. Hai bên đều dùng song chưởng công kích đối phương, bốn bàn tay chạm nhau trên không, mỗi người phải lùi mấy bước. Bây giờ vị trí đã thay đổi, Trương Triệu Trọng ở phía đông, người kia ở phía tây.

Hai người định thần một lúc, lại tiếp tục đấu chưởng. Bình Vương đã chuẩn bị cung tên, nhắm người kia bắn ra một mũi. Người kia dùng tả chưởng chống đỡ một chưởng của Trương Triệu Trọng, tay phải chụp được mũi tên, ném ngược ra sau về phía Bình Vương. Bình Vương cúi đầu tránh né, một tên lính Thanh thét lên một tiếng, bị tên ghim trúng vào vai.

Trương Triệu Trọng lên tiếng tán dương: “Thường Thị song hiệp danh bất hư truyền”! Miệng khen, nhưng tay hắn vẫn không chậm lại chút nào. Đột nhiên hắn nghe sau lưng mình có tiếng vù vù, một chưởng đã đánh tới.

Trương Triệu Trọng đảo người tránh né, nhìn lại thì thấy một gã ốm yếu mặt vàng khè, diện mạo giống hệt người trước mặt. Hai con quỉ múa tít song chưởng, đánh nhanh như gió, ép phán quan vào giữa.

Thành Hoàng, Chu Tổ Ấm cũng chạy lên, thấy ba người ác chiến trên con đường chỉ rộng vài thước, bên bờ vực sâu thăm thẳm. Họ đứng sát người nhau mà đánh, hoàn toàn không còn chỗ để xoay chuyển. Lúc này hai trăm mấy chục người bọn Thành Hoàng có cũng như không, chẳng có cách nào bước lên trợ giúp một quyền một cước, chỉ còn biết hò hét trợ oai.

Ba người càng đánh càng khẩn trương, Trương Triệu Trọng thấy bốn bàn tay của địch thủ phát ra tiếng gió vù vù thanh thế kinh người, phải hết sức định thần chống đỡ từng chiêu một. Bỗng dưng một phát chưởng đánh lệch hướng, đập trúng vào vách núi làm đất đá rung chuyển rơi xuống. Một tảng đá lọt xuống vực sâu thăm thẳm, rất lâu tiếng vọng mới truyền lên.

Ác chiến hồi lâu, một người bên địch nghiêng vai huých vào Trương Triệu Trọng, hắn phải đảo người tránh né. Địch thủ kia tìm được một khoảng trống, bèn đứng tựa lưng vào vách đá hét lên một tiếng, phóng hữu chưởng ra. Đồng thời người kia cũng phóng chân trái lên, hai người sử dụng cả quyền lẫn cước muốn ép họ Trương rơi xuống vực sâu.

Trương Triệu Trọng thấy địch phóng cước đá tới, vội lùi lại nửa bước, chỉ còn nửa bàn chân đặt trên mép đường, còn nửa bàn chân đã lơ lửng ngoài bờ vực. Bọn Thanh binh đều kinh hãi kêu lên.

Lúc này phát chưởng kia đã ép sát tới mặt. Trương Triệu Trọng không còn chỗ để lùi, cũng không dám đón đỡ, nghĩ bụng: “Chưởng lực hai bên tương tự nhau, nếu đối chưởng thì đối phương chỉ tựa lưng vào vách đá là xong, còn mình chắc chắn sẽ rơi xuống vực sâu”. Trong lúc gấp rút hắn nảy ra một ý, liền thi triển cầm nã thủ pháp, xoay lẹ tay trái lại, bắt được cổ tay của đối phương, rồi hét một tiếng nhắc địch thủ lên. Người kia cũng lật tay lại chụp lấy cổ tay của Trương Triệu

Trọng, nhưng vì hai chân đã bị nhấc lên khỏi đất nên không thể vận kinh. Trương Triệu Trọng dùng hết sức giật mạnh, thế là một người rơi xuống vực sâu. Đó là thường Hách Chí trong Thường Thị song hiệp. Quan binh nhà Thanh hoan hô rầm rĩ.

Thường Hách Chí thân thể lơ lửng giữa trời nhưng tâm trí vẫn không loạn, giữa không trung vội co hai chân lại, lộn đi một vòng cho thế rơi xuống chậm lại bớt. Mới lộn được nửa vòng, Thường Hách Chí đã lấy được phi trao sau lưng ra, vẫy tay một cái hất phi trao vọt thẳng lên. Lúc này phi trao của Thường Bá Chí cũng đã vung ra, hai phi trao quấn chặt lại như hai bàn tay nắm lấy nhau.

Thường Bá Chí không đợi anh trai rơi hết đà, vội giật mạnh một cái. Thường Hách Chí bay thẳng lên, rơi lại trên đường núi, cách đó mười mấy trượng. Đây là một kỹ xảo mà anh em họ đã rèn luyện từ hồi nhỏ.

Thường Bá Chí quay người lại, chấp tay nói: “Hỏa Thủ Phán Quan võ nghệ cao cường, thật là đáng phục”! Không ai thấy y khom lưng vận sức gì, thế mà thân thể bỗng bắn vọt lên không, nhảy lùi mấy trượng nắm lấy tay Thường Hách Chí, rồi hai anh em chạy đi mất hút. Sau đó Thường Thị song nghiệp vẫn bám theo Trương Triệu Trọng, đến đâu cũng để lại ký hiệu, báo cáo tin tức của Văn Thái Lai cho các huynh đệ cùng biết.

Cả đội quan quân xúm lại, người thì khen ngợi Trương Triệu Trọng võ công tuyệt diệu, người thì luyến tiếc không ném chết được Thường Hách Chí. Trương Triệu Trọng không nói tiếng nào, tựa vào vách đá từ từ ngồi xuống.

Thoại Đại Lâm bước tới khen: “Võ công của Trương đại nhân tuyệt vời quá”. Rồi hần hỏi nhỏ: “Trương đại nhân có bị thương hay không”?

Trương Triệu Trọng không trả lời ngay, cố gắng điều khí hồi lâu mới nói: “Không việc gì”. Hần nhìn lại cổ tay mình có năm dấu ngón tay tím bầm khảm vào da thịt, giống như bị dây buộc chặt hay bị phỏng, bất giác run sợ trong lòng.

Thế là cả đoàn người kéo nhau qua khỏi Ô Sào Lãnh. Đêm đó lại thêm ba bốn chục tên lính bỏ trốn.

Trương Triệu Trọng thương nghị với Thoại Đại Lâm: “Trước mặt đã là thành Lan Châu, nhưng nhất định bọn kia không chịu cam lòng, còn gây nhiều phiền phức. Tốt nhất là bây giờ chúng ta đi đường nhỏ đến Hồng Thành, rồi qua sông ở Xích Sáo Độ để chúng không biết đường nào mà theo nữa”.

Tào Năng chỉ mong đi đến tỉnh thành để trút được gánh nặng này. Nghe Trương Triệu Trọng nói vậy, hần rất muốn phản đối, nhưng không dám.

Trương Triệu Trọng nói thêm: “Dọc đường đã tổn thất nhiều binh lính. Khi trở về Tào đại nhân có thể báo cáo là anh em vì trung dũng mà tuần nạn, ta sẽ viết giấy chứng nhận cho”.

Tào Năng nghe vậy cả mừng. Theo lệ trong Binh Bộ, chiến sĩ trận vong đều

được nhận tiền tử tuất. Số bạc này không có người nhận, đương nhiên sẽ lọt vào túi của quan thống binh.

Cả bọn đi về hướng sông Hoàng Hà, từ xa đã nghe tiếng nước chảy âm âm, mất nửa ngày nữa mới đến Xích Sáo Độ. Ở khúc sông Hoàng Hà này, hai bên bờ toàn là núi đá đỏ ngầu như máu, nên mới có địa danh đó. Lúc này trời đã tối, trong âm u vẫn thấy được nước sông Hoàng Hà cuộn cuộn đỏ về đông, sóng vỗ âm âm vào bờ, nước sông đục ngầu, sừng sục như nổi canh nấu sôi.

Trương Triệu Trọng nói: “Đêm nay chúng ta phải qua sông. Tình thế rất hung hiểm, để chậm trễ chỉ sợ có chuyện không hay”.

Thượng nguồn sông Hoàng Hà nước chảy rất mạnh, không thể đi bằng thuyền gỗ được. Muốn vượt qua bến sông này, chỉ có thể dùng loại thuyền bằng da cừ. Quân lính đã để ý tìm cả nửa ngày mà không thấy chiếc thuyền da nào, bây giờ trời tối sẫm lại càng khó kiếm. Trương Triệu Trọng đang lo lắng, đột nhiên thấy trên thượng du có hai chiếc thuyền da cừ băng xuống nhanh như tên bắn. Bọn binh lính lớn tiếng hò hét, hai chiếc thuyền từ từ đi chậm lại rồi ghé sát bờ.

Bình Vượng hô lớn: “Này, thuyền phu! Người đưa chúng ta qua sông, sẽ có trọng thưởng”.

Trên thuyền có một đại hán đứng lên, vẫy tay một cái.

Bình Vượng hỏi: “Người bị câm hả”?

Người kia mắng: “Con mẹ nó. Bọn bay muốn lên thì lên cho nhanh, không lên thì thôi, ta mặc kệ”. Y nói thổ âm Quảng Đông nên không ai hiểu gì cả.

Bình Vượng cũng mặc kệ, mời Trương Triệu Trọng cùng bọn thị vệ áp tải Văn Thái Lai lên thuyền trước.

Trương Triệu Trọng nhìn người chèo thuyền, thấy đầu y trơn tru chẳng có bao nhiêu sợi tóc, nón sụp xuống che khuất nửa mặt, không nhìn rõ diện mạo. Thân hình y chắc nịch, thế đứng rất vững vàng, chứng tỏ sức lực không yếu. Mái chèo trong tay y lại đen thui, trông như thiết trượng chứ không giống gỗ.

Họ Trương bất giác nghĩ bụng: “Mình không biết bơi, tốt nhất là cẩn thận một chút”. Hần bèn nói: “Bình tham tướng! Huynh dẫn mấy tên lính qua đó trước đi”.

Bình Vượng dạ một tiếng rồi lên thuyền. Chiếc thuyền kia cũng có bảy tám tên lính leo lên. Thế nước chảy rất gấp, nên hai chiếc thuyền phải chèo ngược lên phía thượng du, được mấy trượng rồi mới xoay hướng ra giữa dòng sông. Hai gã chèo thuyền này rất quen sông nước, đưa bọn quan quân yên lành đến bờ bên kia rồi quay lại đón người khác. Lần này đến lượt Tào Năng, dẫn theo nhiều binh lính hơn.

Thuyền vừa rời khỏi bờ, đột nhiên phía sau vang lên một tiếng huýt sáo dài. Trương Triệu Trọng lập tức hạ lệnh cho binh sĩ tản ra, vây chặt quanh cỗ xe lớn, hết sức cảnh giác. Bây giờ mặt trăng mới nhô lên khỏi chân trời, cả một vùng lờ

mờ dưới ánh trăng. Từ ba phía đông tây bắc, thừa thốt có mấy chục con ngựa chạy tới.

Trương Triệu Trọng giục ngựa tiến ra, quát hỏi: “Làm gì thế”?

Đối phương xếp thành hình chữ nhất, từ từ tiến đến gần. Một thanh niên rẽ đám đông bước lên, tay không cầm binh khí, chỉ phe phẩy một chiếc quạt màu trắng, dong dạc hỏi: “Có phải Hỏa thủ phán quan Trương Triệu Trọng đấy không”?

Trương Triệu Trọng đáp: “Chính là tại hạ. Các hạ là ai”?

Người kia mỉm cười nói: “Tứ ca của chúng ta đã được các hạ hộ tống đến đây. Bây giờ không dám làm phiền nữa, xin được đón về”.

Trương Triệu Trọng hỏi: “Các người là người của Hồng Hoa Hội phải không”?

Người kia lại mỉm cười: “Người trong giang hồ chỉ tán tụng Hỏa Thủ Phán Quan võ công cái thế, nào ngờ còn liệu sự như thần. Đúng thế, chúng ta là nhân vật Hồng Hoa Hội”.

Nói đến đây, đột nhiên chàng huýt một tiếng sáo. Trương Triệu Trọng giật mình, rồi nghe hai gã đang chèo thuyền da cừu huýt sáo đáp trả.

Tào Năng ngồi trên thuyền lơ lửng giữa dòng, thấy địch nhân xuất hiện trên bờ đã hoảng hốt không biết làm gì, bây giờ nghe tiếng huýt sáo của người chèo thuyền thì sợ hãi đến mức mặt cắt không ra máu.

Người chèo thuyền đó quạt thiết trượng xuống sông, dừng thuyền lại rồi quát lên: “Con mẹ nó. Ta phải cho bọn chó má này xuống sông hết”.

Tào Năng nghe không hiểu tiếng Quảng Đông, chỉ biết giương mắt lên nhìn.

Thuyền bên kia cũng có thanh âm nữ nhân dong dạc cất lên: “Thập tam đệ, ra tay đi”!

Người chèo thuyền bên này đáp gọn: “Được”!

Tào Năng liền múa thương đâm tới. Người chèo thuyền vung thiết trượng gạt ra, rồi trở trượng lại đập cho Tào Năng một phát, lọt xuống sông Hoàng Hà chìm ngấm.

Hai người chèo thuyền cùng huy động binh khí, đánh rớt hết quan quân xuống sông, rồi quay thuyền vào bờ. Bọn Thanh binh tới tập bắn tên, nhưng khoảng cách còn xa, trong đêm tối không sao bắn trúng được.

o O o

Trương Triệu Trọng âm thầm sợ hãi, tự khen mình cẩn thận, nếu không thì bây giờ đã biến thành con ma chết trôi sông Hoàng Hà rồi. Hắn cố gắng định thần rồi hét lên: “Bọn người dọc đường sát hại nhiều binh lính, phạm tội ác không thể dung tha, bây giờ tự đến đây nộp mạng là hay lắm. Các người là gì trong Hồng

Hoa Hội”?

Người đối diện hấn chính là Trần Gia Lạc, tổng đà chủ của Hồng Hoa Hội. Chàng mỉm cười đáp: “Các hạ không cần hỏi tên của ta làm gì. Chỉ cần nhận ra món binh khí này sẽ biết ta là ai”. Rồi chàng quay lại gọi: “Tâm Nghiễn! Lấy ra đây”. Tâm Nghiễn bèn mở bao, lấy hai món binh khí trao vào tay Trần Gia Lạc.

Mỗi khi quần hùng Hồng Hoa Hội gặp phải quan quân, theo thường lệ thì Chương Tấn và Vệ Xuân Hoa đi tiên phong đánh trận đầu. Nhưng phen này cứu người là gấp, phải đánh cho nhanh. Hơn nữa võ công Trương Triệu Trọng rất cao, anh em ai cũng muốn thử, nên Trần Gia Lạc phải đích thân ứng chiến. Chủ soái đã cho ngựa lên trước, bọn Vô Trần phía sau không tiện tranh giành nhau nữa.

Trương Triệu Trọng phi thân xuống ngựa, rút kiếm ra tay tiến lên mấy bước. Đột nhiên sau lưng y có một người bước lên nói: “Trương đại nhân! Để thuộc hạ đấu với hấn trước”.

Trương Triệu Trọng nhìn lại thấy ngự tiền thị vệ Chu Tổ Ấm, nghĩ bụng: “Cũng nên để hấn đánh thử một trận, xem thực hư của địch thế nào”. Y bèn lùi lại hai bước, bảo: “Chu huynh đệ phải cẩn thận”.

Chu Tổ Ấm xông lên quát lớn: “Cuồng phỉ cả gan, dám mạo phạm khâm sai”. Rồi hấn vung đao chém vào chân Trần Gia Lạc.

Trần Gia Lạc nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, tay trái cầm thuẫn bài cản trở. Dưới ánh trăng, Chu Tổ Ấm thấy kẻ địch sử dụng binh khí rất kỳ lạ. Trên cái thuẫn bài đó có khảm chín cái móc ngược sáng loáng, nhọn hoắt. Nếu để đơn đao chạm vào thuẫn bài, chắc chắn sẽ bị những cái móc đó khóa chặt, nên họ Chu trong lòng âm thầm kinh sợ, vội vã thu đao về. Thuẫn bài của Trần Gia Lạc nửa công nửa thủ, thuận thế đẩy tới. Chu Tổ Ấm xoay đao chém vào cánh tay trái địch thủ. Thuẫn bài của Trần Gia Lạc lật nghiêng lại, đưa những cái móc nghiêng cắt tới, Chu Tổ Ấm phải lùi lại hai bước.

Tay phải của Trần Gia Lạc vung lên, năm sợi dây đánh thẳng vào mặt địch thủ, ở đầu mỗi sợi dây có treo một quả cầu bằng thép. Chu Tổ Ấm cả kinh, biết lợi hại nên tung người định chạy, nào ngờ đã bị quát trúng sau lưng. Hấn thấy huyết Chí Đường ở hậu tâm nhói lên một cái, thầm la: “Không xong”! rồi ngã xuống, đôi chân đã bị mấy sợi dây trói lại.

Trần Gia Lạc giật một cái nhấc bổng hấn lên, rồi thuận thế vung tay ra. Chu Tổ Ấm bay vèo ra phía trước, rõ ràng sắp đập đầu vào một tảng đá bên đường.

Trương Triệu Trọng vừa thấy thân pháp của địch nhảy xuống ngựa đã biết Chu Tổ Ấm không phải là đối thủ, nhưng không ngờ tên này mới hai chiêu ba thức đã bị quăng ra. Y vội nhảy tới chặn trước tảng đá, vung tay trái ra chop được tóc của Chu Tổ Ấm, xách cổ hấn lên, vỗ vỗ lên đan điền và ngựa, giải huyết đạo rồi nói: “Chu huynh đệ lùi lại, nghỉ ngơi một chút”. Chu Tổ Ấm đang sợ đến vỡ gan vỡ mật, ngẩn ngơ không nói được tiếng nào.

Trương Triệu Trọng rút cây Ngưng Bích Kiếm ra, tung người nhảy đến trước mặt Trần Gia Lạc rồi nói: “Không ngờ người còn trẻ mà công phu đã đến thế này. Sư phụ của người là ai?”

Tâm Nghiễn đứng cạnh la lên: “Không ngờ người đã già mà công phu còn được thế này. Sư phụ của người là ai?”

Trương Triệu Trọng giận dữ quát: “Con nít không biết gì, đừng ăn nói bừa bãi”.

Tâm Nghiễn nói: “Thì ra người không biết binh khí của công tử nhà ta. Người cúi đầu lấy ta ba cái, ta sẽ dạy cho người biết”.

Trương Triệu Trọng không lý gì đến cậu bé nữa, vung kiếm đâm véo một tiếng vào bên phải Trần Gia Lạc. Mấy sợi dây trong tay Trần Gia Lạc vung ngược lên quán lấy lưỡi kiếm, thuận bài bên tay trái đưa ra đẩy vào mặt hắc. Trương Triệu Trọng dùng Ngưng Bích Kiếm thi triển Nhu Vân kiếm thuật. Kiếm chiêu của hắc rất mềm mại, lấy ngắn chống dài, có công có thủ, kịch đấu với hai món binh khí kỳ lạ của đối phương.

Lúc này hai người chèo thuyền đã lên bờ, tiến sát tới bọn lính nhà Thanh. Bọn lính Thanh bắn tới rất nhiều, nhưng đều bị hai người gạt ra hết. Người đi trước chính là Đồng đầu ngọc ngư Tưởng Tứ Cân. Người đi sau đã cởi nón bỏ áo tơi, để lộ bộ y phục trắng, tay cầm Uyển Ương song đao, chính là Lạc Băng.

Tưởng Tứ Cân múa cây thiết trượng xung phong vào giữa đám quan binh, Lạc Băng tiến sát theo sau, chạy thẳng đến cỗ xe lớn. Hai tên đứng đầu đã bị thiết trượng đánh văng óc ra ngoài, bọn còn lại đều dạt ra nhường lối. Thành Hoàng vội xách cây tề mi côn chạy tới ngăn trở, đánh nhau với Tưởng Tứ Cân.

Lạc Băng chạy tới bên chiếc xe lớn, vén màn xe kêu lên: “Đại ca, huynh ở đây phải không?”

Nào ngờ trong chiếc xe này là Dư Ngư Đồng đang bị trọng thương. Chàng mơ hồ nghe thấy âm thanh của Lạc Băng như từ xa vẳng tới, cho rằng mình đã chết rồi nên mới được gặp nàng ở âm phủ, bèn mừng rỡ hỏi: “Tỉ cũng đến đây rồi ư?”

Lạc Băng nghe thanh âm không phải của chồng, nhưng cũng hơi quen thuộc. Nhưng nàng đang vội nên không kịp suy nghĩ kỹ, lại chạy tới cỗ xe lớn tiếp theo. Nàng đang đưa tay định vén màn xe lên, bỗng một lưỡi đao rặng cửa từ bên tay phải bất ngờ chém tới. Lạc Băng vội dùng đoản đao bên tay phải cản lại, còn trường đao bên tay trái liên tiếp xuất hai chiêu chém vào vai phải và chân phải của đối phương.

Đao pháp của nàng tương truyền được truyền lại từ Hàn Thế Trung đời nhà Tống. Mỗi khi Hàn tướng quân ra trận đại chiến với Kim binh, tay phải cầm trường đao, tay trái cầm đoản đao, quân Kim chết dưới tay ông nhiều không sao đếm xuể. Nhưng tay trái của Lạc Băng linh hoạt hơn tay phải, nên phụ thân nàng là Thần

đao Lạc Nguyên Thông hoán đổi hai thanh đao để dạy cho nàng.

Trường đao bên phải của nàng vừa nặng nề vừa ác hiểm, sử những chiêu thức của đơn đao bình thường. Còn đao bên tay trái lại biến hóa vô cùng khiến người ta khó mà lường biết được, đáng gọi là tuyệt kỹ của võ lâm Giang Nam.

Dưới ánh trăng Lạc Băng đã nhìn rõ diện mạo của kẻ địch, chính là một trong tám tên thị vệ đã vây bắt chồng mình ở Túc Châu. Trong lòng nàng giận dữ vô cùng, thế đao càng gấp rút. Thoại Đại Lâm cũng đã từng mục kích tuyệt kỹ phi đao của nàng, vội vã múa tít cây đao rằng cửa chiêu sau nhanh hơn chiêu trước, quyết không để nàng rảnh tay phóng phi đao. Giao đấu một lúc thì có hai tên thị vệ đến trợ chiến, rồi quan binh tứ phía đều ủa tới bao vây Tưởng Tứ Cân và Lạc Băng vào giữa.

Một tiếng huýt sáo vang lên, bốn con ngựa từ phía đông bắc phi thẳng tới. Người chạy đầu chính là Cửu mạng cấm báo tử Vệ Xuân Hoa, theo sau là Chương Tấn, Dương Thành Hiệp và Chu Ý.

Vệ Xuân Hoa múa song câu bảo vệ trước mặt, ruổi ngựa chạy đến rất gấp. Dưới ánh trăng mờ, con huyền mã như một luồng khói đen phi thẳng vào giữa trận quân Thanh, bất chấp cơn mưa tên bắn tới. Nó trúng tên vào cổ, đau quá điên cuồng phóng tới, chân trước đã xéo lên ngựa một tên lính. Vệ Xuân Hoa bèn tung người xuống ngựa, song câu tới đâu thì ở đó có tiếng kêu la thảm thiết vang lên, trước ngực hai tên thị vệ đã thấm ướt máu tươi.

Song câu của Vệ Xuân Hoa đâm đến sau lưng Thoại Đại Lâm, hấn đành bỏ Lạc Băng để quay lại đón đỡ. Tiếp theo Chương Tấn cũng chạy tới nơi. Bọn quan binh không sao chống đỡ nổi, bị ba người đánh chạy tứ tán.

Trong lúc hỗn chiến bỗng thấy một cây tân thiết côn bay lên trời. Thì ra Tưởng Tứ Cân đánh nhau với Thành Hoàng một hồi bất phân thắng bại, trong lòng đã bức bối. Y thấy Thành Hoàng đánh một côn xuống đầu mình, bèn dùng toàn lực tung thiết trượng quật ngược lên. Côn trượng chạm nhau, cổ tay của Thành Hoàng rung động muốn gãy. Côn thì rời khỏi tay, người thì quay lưng chạy trốn.

Tên thị vệ đang giao đấu với Lạc Băng đã bị đoản đao đâm trúng hai nhát, nhưng chưa chịu chạy mà còn ác chiến. Đột nhiên hấn nghe thấy sau gáy có tiếng gió vội quay đầu lại, thấy một cây cương tiên đánh từ trên đầu xuống, liền đưa đao cản trở. Không ngờ lực đạo của đối phương quá trầm trọng làm đao dội lại, cả đao và tiên đánh xuống mặt mình. Hấn vội lộn ra ngoài thoát được, nhưng sau lưng đã bị đá cho một cước rất nặng.

Lạc Băng rảnh tay thoát ra khỏi vòng chiến, vội chạy đến chiếc xe lớn thứ hai, mở màn xe lên. Nàng đã thất vọng mấy lần, lần này không dám lên tiếng nữa. Nhưng người ngồi trong xe lại kêu lên: “Ai vậy”?, thanh âm ấm áp ngọt ngào không thể nào diễn tả được. Câu này vừa lọt vào tai Lạc Băng, nàng đã lập tức chui vào trong chiếc xe, ôm lấy cổ của Văn Thái Lai khóc nức nở, không nói nên

lời.

Văn Thái Lai đột nhiên thấy mặt vợ yêu, vô cùng mừng rỡ, chỉ hiềm hai tay bị trói nên không cách nào ôm lấy nàng vỗ về an ủi. Hai người ở trong xe quên mất thời gian, chỉ mong đất trời cứ thế không bao giờ thay đổi. Tiếng hò hét chém giết, tiếng va chạm binh khí bên ngoài hoàn toàn không khiến họ bận tâm.

Qua một hồi cỗ xe bỗng nhúc nhích, Chương Tấn thò đầu vào trong gọi: “Tứ ca! Bọn đệ đón huynh về”.

Văn Thái Lai kêu lên: “Mau đi cứu Thập tứ đệ”. Chương Tấn như không để ý, cứ leo lên ghế đánh xe, nhanh chóng cho xe chạy về hướng bắc. Mấy tên thị vệ liều chết xông tới nhưng bị bốn người Dương Thành Hiệp, Vệ Xuân Hoa, Tưởng Tứ Cân, Chu Ý ngăn cản đành phải lùi về, hô hào phóng tiễn. Mấy chục tên lính Thanh dương cung tên, trong đêm tối Dương Thành Hiệp bỗng kêu lên một tiếng, vai trái đã trúng tên.

Vệ Xuân Hoa giật mình hỏi: “Bát ca làm sao rồi”?

Dương Thành Hiệp dùng răng cắn chặt đuôi tên, tay trái hất mạnh một cái đã nhổ được tên ra, giận dữ thét: “Giết hết bọn nô tài này đi”. Y mặc kệ vết thương đang chảy máu, vung cương tiên lên cao xông thẳng vào trận lính Thanh.

Vệ Xuân Hoa cũng hô lên: “Hay lắm! Giết nữa đi”! Hai người sát cánh tiến lên, chỉ chốc lát đã có bảy tám tên lính Thanh bị cương tiên và song câu đả thương, số còn lại chạy tứ tán. Hai người giết từ đông qua tây, Mạnh Kiện Hùng và An Kiện Cương cũng đến nơi tiếp ứng. Một loạt đạn Mạnh Kiện Hùng bắn ra là mười mấy tên lính Thanh sững mắt sững mũi, kêu khổ vang trời.

Tưởng Tứ Cân cùng Chu Ý lo bảo vệ cỗ xe lớn. Chương Tấn dong xe đến bên một quả đồi nhỏ thì dừng lại, chăm chú xem Trần Gia Lạc đấu với Trương Triệu Trọng.

Văn Thái Lai hỏi: “Bên ngoài đánh nhau thế nào rồi”?

Lạc Băng đáp: “Tổng đà chủ đang tử đấu với Trương Triệu Trọng”.

Văn Thái Lai hết sức kinh ngạc hỏi: “Tổng đà chủ nào”?

Lạc Băng đáp: “Thiếu đà chủ của chúng ta đã nhận chức tổng đà chủ rồi”.

Văn Thái Lai mừng rỡ nói: “Vậy thì hay lắm. Gã Trương Triệu Trọng này võ công rất cao cường, đừng để tổng đà chủ thiệt thòi”. Lạc Băng thò đầu ra ngoài xe, dưới ánh trăng chỉ thấy hai người xoay qua chuyển lại, ác chiến chưa phân cao thấp.

Văn Thái Lai hỏi liên tục: “Tổng đà chủ có đối phó được không”?

Lạc Băng nói: “Binh khí của tổng đà chủ rất lợi hại. Tay trái cầm thuẫn bài, trên thuẫn có những móc nhọn hướng ngược. Còn tay phải cầm năm sợi dây, đầu dây còn có năm quả cầu thép. Huynh nghe đi, có tiếng dây rít vù vù đó”.

Văn Thái Lai hỏi: “Trên đầu dây có cương cầu, thế thì tổng đà chủ có thể dùng dây đả huyết hay sao?”

Lạc Băng đáp: “Đúng thế. Trương Triệu Trọng đang bị năm sợi dây bao vây bốn phía”.

Văn Thái Lai lại hỏi: “Tổng đà chủ còn sung sức hay không? Nghe âm thanh thì hình như mấy sợi dây đó chậm lại rồi”.

Lạc Băng không đáp ngay, đột nhiên nháy chồm lên kêu lớn: “Hay lắm! Trường kiếm của Trương Triệu Trọng đã bị thuận bài khóa chặt rồi. Ủi chà! Hắn không sao thoát khỏi sợi dây này được nữa rồi. Trời ơi! Hồngбет! Hồngбет”!

Văn Thái Lai vội hỏi: “Cái gì hồngбет?”

Lạc Băng nói: “Thì ra hắn dùng một thanh bảo kiếm, chém đứt hai cái móc trên thuận bài rồi. Không xong! Sợi dây cũng bị bảo kiếm cắt đứt rồi! Tổng đà chủ tay không đánh với Trương Triệu Trọng thì không được, hắn quả thật hung hãn. Hay lắm! Vô Trần đạo trưởng tiến lên rồi, tổng đà chủ đã lùi ra”.

Văn Thái Lai đã biết kiếm pháp của Vô Trần đạo trưởng lợi hại vô cùng, độc nhất vô nhị, bây giờ mới yên tâm hơn nhưng lòng bàn tay đã đầm mồ hôi lạnh. Nghe thấy mọi người hô vang lên, Văn Thái Lai lại hỏi: “Sao rồi?”

Lạc Băng nói: “Đạo trưởng thi triển Truy Hồn Đoạt Mạng Kiếm cực kỳ mau lẹ, Trương Triệu Trọng phải liên tiếp lùi bước”.

Văn Thái Lai hỏi: “Muội xem có phải chân hắn đang chạy theo phương vị bát quái hay không?”

Lạc Băng đáp: “Hắn từ cung Ly đạp vào cung Càn, bây giờ lại đi vào cung Khảm, đạp qua cung Chấn. Không sai! Ca ca, làm sao mà ca ca biết được?”

Văn Thái Lai nói: “Người này võ công hết sức cao cường, ta đoán hắn không phải bị bức phải rút lui đâu. Nghe nói trong Nhu Vân Kiếm Pháp của phái Võ Đang có một đường kiếm chuyên về thế thủ, làm tiêu giảm sức tấn công lợi hại của địch trước rồi mới phản kích sau. Khi thi triển lộ kiếm pháp này thì chân phải đi đúng hình bát quái. Đáng tiếc, đáng tiếc”!

Lạc Băng hỏi: “Đáng tiếc chuyện gì?”

Văn Thái Lai đáp: “Tiếc là ta không được thấy. Người rất giỏi võ công mới hiểu lộ kiếm pháp này, mà họ phải gặp cường địch thật sự mới đem ra sử dụng. Vì thế mà đường kiếm đó ít ai được thấy hai lần”.

Lạc Băng tìm lời an ủi: “Lần sau muội sẽ xin Lục lão tiên bối tỉ kiếm với đạo trưởng một trận, để huynh xem một cách rõ ràng”.

Văn Thái Lai cười ha hả: “Họ đâu có trẻ con như muội”.

Lạc Băng đưa hai tay quàng qua cổ Văn Thái Lai, đột nhiên kêu lên: “Đạo trưởng đã sử dụng chân rồi. Liên Hoàn Mê Tung Thối của đạo trưởng cực kỳ xảo diệu”.

Văn Thái Lai nói: “Đạo trưởng đã mất cánh tay trái, nên công phu ở chân phải luyện đến mức xuất thần nhập hóa để bổ sung cho khiếm khuyết trên tay. Năm xưa ông ấy chỉ sử dụng đôi chân cũng đủ thu phục Thanh Tỳ Bang”.

Thời trẻ Vô Trần đạo trưởng lăn lộn trong chốn lục lâm, cướp giàu giúp nghèo gây ra vô số vụ án lớn. Võ công của ông cao cường, huynh đệ dưới tay lại rất đông, quan phủ không làm gì được. Có lần ông gặp một tiểu thư con nhà quan, rồi đem lòng luyện ái. Tiểu thư không thực lòng với Vô Trần, lại bị cha xúi giục, nên một đêm Vô Trần lén lút tới gặp, cô ả đã nói: “Huynh đối với muội chỉ là đùa cợt mà thôi, chẳng thành tâm chút xíu nào”. Vô Trần lập tức nặng lời thề thốt. Cô ả nói: “Nam nhân các người ai cũng nói miệng là giỏi. Lâu lắm huynh mới đến thăm muội một lần, muội thấy huynh không đủ thành ý. Nếu huynh thật sự yêu muội thì hãy chặt đứt một cánh tay cho muội xem. Có cánh tay của huynh lúc nào cũng kề cận bên mình, thì muội sẽ không cảm thấy cô đơn nữa”. Vô Trần không nói tiếng nào, rút kiếm chặt đứt cánh tay trái của mình. Không ngờ trên lầu của tiểu thư đã có rất nhiều quan binh mai phục, lập tức ủa tới. Vô Trần đau quá ngất xỉu dưới đất, không sao chống đỡ được nữa.

May mà anh em dưới tay của Vô Trần phá vỡ được thành trì cứu ông ra, rồi lại bắt hết gia đình tiểu thư này để ông xử lý. Mọi người cứ tưởng Vô Trần sẽ giết sạch bọn chúng, chỉ để lại tiểu thư làm vợ. Nào ngờ khi nhìn thấy người đẹp ông lại mềm lòng, bảo mọi người thả cả cô ả lẫn người nhà, còn chính mình thì bỏ đi ngay trong đêm đó, xuất gia làm đạo sĩ.

Tuy đã xuất gia mà bản tính ông vẫn không thay đổi, phóng khoáng hành hiệp giang hồ, rồi được lão đương gia Vu Vạn Đình của Hồng Hoa Hội mời về làm phó thủ. Có lần Hồng Hoa Hội cùng Thanh Tỳ Bang tranh chấp một việc, về lý thì hai bên không ai nhường ai, chỉ còn cách dựa vào vũ lực mà quyết định. Có người trong Thanh Tỳ Bang chê cười Vô Trần chỉ có một cánh tay, ông bèn giận dữ nói: “Cho dù ta không có tay đi nữa, thì chín mươi người như người ta cũng không coi vào đâu”.

Vô Trần liền lấy dây tự trói cánh tay phải còn lại ra sau lưng, thi triển Liên Hoàn Mê Tung Thối đá té nhào mấy đương gia của Thanh Tỳ Bang. Mọi người trong Thanh Tỳ Bang đều tâm phục khẩu phục, tham gia vào Hồng Hoa Hội. Thiết Tháp Dương Thành Hiệp vốn là bang chủ Thanh Tỳ Bang, vào Hồng Hoa Hội được ngồi ghế thứ tám.

Lạc Băng nói: “Thế thì hay quá! Huynh xem kìa, bộ pháp của Trương Triệu Trọng bị đạo trưởng đá cho loạn xạ rồi, không đáp chuẩn phương vị bát quái nữa”.

Văn Thái Lai mừng rỡ nói: “Từ khi đạo trưởng thành danh tới nay chưa từng gặp địch thủ. Lần này phải để Trương Triệu Trọng biết mùi lợi hại của Hồng Hoa Hội”.

Chàng chưa nói dứt câu, đột nhiên Lạc Băng khẽ kêu một tiếng, Văn Thái Lai

vội hỏi: “Lại có chuyện gì thế”?

Lạc Băng đáp: “Đạo trưởng đang vội né tránh. Không biết Trương Triệu Trọng đã phóng ra ám khí gì, hình như rất nhỏ, trong bóng tối nhìn không rõ”.

Văn Thái Lai định thần lắng tai, chỉ nghe những tiếng vi vu nhỏ xíu bèn trả lời: “Đây là Phù Dung Kim Châm, ám khí lợi hại nhất của phái Võ Đang”. Lúc này cỗ xe lớn đã lùi thêm mấy bước.

Lạc Băng nói: “Đạo trưởng múa kiếm đến mức gió mưa cũng khó lọt vào, bảo vệ toàn thân nên kim châm bị đánh bay tứ tán, mọi người đều phải lùi ra sau tránh né. Hình như kim châm đã hết phóng rồi, hai người lại đánh với nhau. Đạo trưởng vẫn ở thế thượng phong, nhưng Trương Triệu Trọng phòng thủ nghiêm mật nên đánh mãi không thắng”.

Văn Thái Lai bảo: “Mau cưỡi trốn cho ta”.

Lạc Băng mỉm cười nói: “Đại ca xem đó, muội mừng quá thành hồ đồ mất rồi”. Nàng liền lấy dao cắt đứt dây trói, rồi nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay của chàng cho máu lưu thông.

Đột nhiên ở phía ngoài vang lên những tiếng tinh tang, tiếp theo là những tiếng hét dữ dội. Lạc Băng thò đầu ra ngoài, cũng kêu lên: “Hồng rồi! Thanh kiếm của đạo trưởng đã bị đối phương chặt đứt. Kiếm của tên họ Trương tốt quá. Đại ca, muội đã cướp được một con ngựa rất tốt, sau này sẽ tặng cho huynh cưỡi”. Tình hình rối ren thế này mà nàng cũng đột nhiên nghĩ đến con ngựa trắng đó.

Văn Thái Lai cười: “A đầu gối này, gấp gì chuyện đó. Mau mau xem đạo trưởng thế nào rồi”.

Lạc Băng đáp: “Bây giờ thì yên rồi. Đạo trưởng đá trúng hấn một cước rồi lùi ra. Triệu tam ca xông vào”.

Văn Thái Lai nghe Vô Trần đạo trưởng thóa mạ âm ỉ, dùng toàn những lời thô tục thì cười nói: “Đạo trưởng là người xuất gia, không ngờ đến lúc tức giận vẫn lớn tiếng như thế. Muội thử dìu ta ra ngoài, để ta xem Tam ca thi triển ám khí”.

Lạc Băng đưa tay đỡ chồng dậy, nào ngờ vết thương trên đùi và trên vai của chàng rất nặng, vừa động dậy một chút đã đau dữ dội, không nhin nổi phải rên lên một tiếng. Lạc Băng bảo: “Ca ca cứ nằm yên ở đây, để muội nói cho ca ca nghe”.

Nghe những tiếng rú rít liên hồi, Văn Thái Lai bèn nói: “Đây là tự tiện, phi hoàng thạch... Ám khí gì cũng sử dụng hết rồi. Cái gì? Trương Triệu Trọng cũng dùng tự tiện và phi hoàng thạch ư? Vậy thì lạ quá”!

Lạc Băng nói: “Hấn dùng tay đón bắt ám khí của Triệu đại ca, rồi phóng trả lại. Úi chà, hay quá! Giống như trời mưa vậy, không hổ danh Thiên Tí Như Lai. Cương tiêu, thiết liên tử, kim tiền tiêu... muội nhìn không rõ nữa, nhiều quá. Gã họ Trương kia đón bắt không kịp, nhưng tiếc là hấn vẫn tránh được”.

Đột nhiên nghe vèo một tiếng, một mũi xà dương tiễn sáng loáng khác thường

bắn về phía Trương Triệu Trọng, ánh sáng chiếu cả vào thùng cỗ xe lớn. Văn Thái Lai thoáng thấy khuôn mặt ửng hồng của vợ, sung sướng không sao tả xiết. Chàng động lòng khê gọi: “Muội muội”! Lạc Băng quay đầu lại mỉm cười, nụ cười chưa dứt ánh sáng đã vụt tắt.

Triệu Bán Sơn thừa lúc ánh sáng soi rõ Trương Triệu Trọng mà phóng liên hai loại độc môn ám khí, Hồi Long Bích và Phi Yến Ngân Thoa.

Triệu Bán Sơn là người Ôn Châu tỉnh Triết Giang. Thời thiếu niên, ông đã từng theo cha chú đi buôn bán vùng Nam Dương, thấy dân ở đó sử dụng một loại khí giới cực kỳ xảo diệu để săn bắn, sau khi ném ra có thể bay ngược trở về. Sau này ông vào học nghệ ở Thái Cực Môn nhà họ Vương ở Ôn Châu, đặc biệt xuất sắc về môn ám khí. Một hôm ông nhớ lại hồi nhỏ được thấy món vũ khí phóng ra có thể bay về, tự nghĩ có thể biến nó thành một loại ám khí kỳ diệu. Qua rất nhiều lần thí nghiệm và luyện tập, ông chế được một loại phi tiêu bằng thép tinh luyện, cong cong như thước thợ, đặt tên là Hồi Long Bích.

Phi Yến Ngân Thoa cũng là một loại độc môn ám khí do họ Triệu sáng chế. Cao thủ nào cũng phải nghiên cứu tỉ mỉ về phương pháp phóng ám khí và tránh ám khí, những loại ám khí bình thường khó mà đả thương họ được. Nhưng Phi Yến Ngân Thoa lại có chỗ xảo diệu bên trong.

Trương Triệu Trọng đưa kiếm sang tay trái để gạt các loại ám khí nhỏ như thiết liên tử, bồ đề tử, kim tiền tiêu, còn tay phải lia lịa đón bắt những loại ám khí lớn hơn như cương tiêu, tỳ tiễn, phi hoàng thạch để ném trả lại. Dĩ nhiên hắn còn cúi xuống nhảy lên, né trái tránh phải, thứ nào bay đến không tránh kịp mới đón lấy. Trong lòng hắn cũng âm thầm kinh hãi: “Không biết người này có bao nhiêu loại ám khí, phóng mãi không hết. Thật là lợi hại”!

Trong lúc tay chân họ Trương luống cuống, đột nhiên có một mũi tiêu trắng xóa cong cong bay tới, tiếng rít gió rất lạ tay. Hắn sợ trên mũi ám khí này có độc nên không dám chụp ngay, đưa tay nhằm bắt lấy đuôi của nó. Không ngờ Hồi Long Bích giống như một con vật sống, lượn ra khỏi tay hắn rồi bay ngược trở về. Triệu Bán Sơn đón lấy, lại phóng qua tiếp. Trương Triệu Trọng đang hoảng hồn không dám đón bắt nữa, dùng Ngưng Bích Kiếm gạt đi.

Đột nhiên hắn lại nghe thấy tiếng gió, hai mũi ngân thoa chia hai bên tả hữu đánh tới. Trương Triệu Trọng nhìn chuẩn đường đến, tung người nhảy lên một trượng cho hai chiếc ngân thoa bay qua dưới chân. Không ngờ lại nghe hai tiếng keng keng, phần đuôi ngân thoa rơi xuống đất, lò xo bên trong bật ra làm mũi thoa khởi động lại. Ngân thoa đột nhiên chuyển hướng giữa không trung, bắn thẳng lên.

Trương Triệu Trọng thầm kêu: “Không xong”! rồi vội đưa tay chắn dưới bụng, đón được một chiếc ngân thoa. Hắn vận nội lực cho lòng bàn tay hơi co lại, thế ngân thoa đã yếu nên không làm tổn thương da thịt. Còn mũi ngân thoa kia thì không tài nào tránh được, cuối cùng cũng đâm thủng chân hắn. Trương Triệu

Trọng khễ la lên một tiếng.

Triệu Bán Sơn thấy đối thủ đã bị thương, lập tức vung kiếm tấn công. Trương Triệu Trọng đưa kiếm cản trở. Triệu Bán Sơn biết cây Ngưng Bích Kiếm của y là lợi khí, không để hai lưỡi kiếm chạm nhau mà xoay nghiêng kiếm của mình đi, ép vào thân của Ngưng Bích Kiếm, vận dụng quyết chữ Miên trong Thái Cực Kiếm kéo thanh Ngưng Bích Kiếm lệch đi mấy tấc.

Trương Triệu Trọng lại giật mình: “Người này ám khí đã lợi hại mà kiếm pháp cũng điêu luyện không kém”. Trong lòng hắn đã có phần sợ sệt.

Hắn định trông vào võ nghệ cao cường của mình để đánh bại hết đối thủ, nào ngờ liên tiếp gặp phải kinh địch. Nếu không nhờ báu kiếm trong tay, thì chỉ riêng đạo nhân cụt tay hắn cũng không sao địch nổi. Lúc này chân hắn đã bị thương không dám ham chiến, đảo mắt nhìn quanh chỉ thấy đám thị vệ và quan binh chạy tứ tán, cỗ xe lớn nhất Văn Thái Lai cũng bị đoạt mất rồi.

Hắn vội vã xuất luôn ba chiêu liên hoàn ép Triệu Bán Sơn lùi mấy bước, rồi nhỏ ngân thoa cắm dưới chân phóng trả ông. Triệu Bán Sơn cúi đầu né tránh, họ Trương tranh thủ vọt thẳng đến chỗ chiếc xe lớn.

Lạc Băng thấy Trương Triệu Trọng bị ám khí của Triệu Bán Sơn đánh cho luống cuống tay chân, mừng rỡ đến mức nhảy múa trong xe. Văn Thái Lai hỏi: “Thập tứ đệ đâu? Y bị thương có nặng lắm không? Mọi người mau mau đi cứu Thập tứ đệ”!

Lạc Băng hỏi lại: “Thập tứ đệ bị thương rồi ư”? Nàng hỏi chưa xong, Trương Triệu Trọng đã chạy đến nơi. Lạc Băng quát một tiếng, đưa song đao ra cản trở trước xe. Quần hùng thấy Trương Triệu Trọng đến gần, liền kéo đến vây chặt.

Chu Trọng Anh chạy ra cản giữa đường, vung cây kim bối đại đao hét lên: “Tên tặc tử này dám đến Thiết Đảm Trang bắt người, chẳng nể mặt lão phu chút nào. Món nợ này hôm nay phải tính toán cho xong”.

Trương Triệu Trọng thấy ông đầu tóc bạc phơ, khí độ hào sảng, qua khẩu khí biết đó là Thiết đảm Chu Trọng Anh, nhân vật lãnh tụ của võ lâm tây bắc. Hắn không dám chậm trễ, phóng kiếm đâm tới ngay. Chu Trọng Anh xoay ngược đại đao đỡ lấy nhát kiếm. Trương Triệu Trọng chỉ nhẹ nhàng chém xuống, thế mà song đao đã mở một đường sâu đến hơn một tấc.

Lúc này Chu Ý, Chương Tấn, Từ Thiên Hoằng và Thường Thị song hiệp đều cầm vũ khí bao vây bốn mặt. Trương Triệu Trọng thấy đối phương đông người, bèn vung Ngưng Bích Kiếm ra chiêu Vân Hoàn Tần Lĩnh, vạch một đường tròn trên không trung. Mọi người kiêng nể thanh báu kiếm của y, đều rút binh khí lại.

Trương Triệu Trọng quyết định tấn công vào chỗ yếu, bèn nhắm thẳng Chu Ý xông tới. Chu Ý vung đao chém từ trên đầu xuống, tay trái của Trương Triệu Trọng vừa đưa ra đã nắm được cổ tay nàng, xoay một cái đoạt được thanh nhận linh đao

của Chu Ý.

Chu Trọng Anh kinh hãi, bắn ngay hai viên thiết đảm tới sau lưng Trương Triệu Trọng. Ngay lúc này ba con cờ vây của Trần Gia Lạc cũng bay vào tới, đánh vào ba huyết Thần Phong, Quan Nguyên, Khúc Trì của Trương Triệu Trọng.

Trương Triệu Trọng nghĩ thầm: “Không ngờ trời tối như mực mà đối phương vẫn nhận huyết chính xác như thế”. Hắn vội kiếm gạt bay cả ba quân cờ, rồi lại nghe tiếng gió gấp rút, thiết đảm đã đến gần.

Trương Triệu Trọng nghe tiếng biết được phương hướng, xoay người toan chụp lấy viên thiết đảm tới trước. Nào ngờ bụp một tiếng, ngực hắn đã bị viên thiết đảm kia bắn trúng. Tuy hắn biết Chu Trọng Anh thành danh nhờ thiết đảm, nhưng chưa rõ lắm về độc môn công phu này. Hai viên thiết đảm bắn ra, viên trước thế đi chậm rãi còn viên sau lại bay tới gấp rút. Nhìn thì thấy một viên trước một viên sau, không ngờ viên bắn sau lại đến trước. Định đang lo tránh né viên thiết đảm đi trước, thì viên đi sau đột ngột tăng tốc bay tới, không sao trở tay kịp.

Trương Triệu Trọng bất ngờ thấy trước ngực đau nhói, thân hình lắc lư một cái, không dám thở mạnh. Hắn buông cổ tay Chu Ý, vung hai tay hai bên gạt Chương Tấn và Từ Thiên Hoảng phía trước tránh ra, rồi nhảy xổ tới cỗ xe lớn.

Lạc Băng thấy hắn chạy tới, liền cầm trường đao chém vào chân. Kiếm chiêu của Trương Triệu Trọng mau lẹ khác thường, keng một tiếng đã chặt đứt trường đao. Hắn thừa thế nhảy lên xe, nắm lấy vai phải của Lạc Băng.

Lạc Băng bị nắm chặt vai phải nên không sử dụng được đoản đao, cố dùng tả quyền đánh vào mặt hắn. Quần hùng kinh hãi, tới tấp chạy tới cứu viện. Trương Triệu Trọng túm lấy lưng Lạc Băng, ném về phía Thường Thị song hiệp và Chu Trọng Anh. Thường Thị song hiệp sợ nàng bị thương, vội vàng đỡ lấy.

Đột nhiên Trương Triệu Trọng hự lên một tiếng, thì ra sau lưng đã bị trúng chưởng của Văn Thái Lai. Văn Thái Lai đang bị trọng thương nên công lực giảm đi rất nhiều, dù vậy Trương Triệu Trọng vẫn tới sầm trước mắt, đau thấu tâm can. Hắn không kịp quay người, xoay tay trái giật cái chần đang đắp trên người Văn Thái Lai để cản trở chưởng thứ hai, còn tay phải túm lấy huyết Thần Tàng của Văn Thái Lai, kéo chàng đến cửa xe hét lên: “Văn Thái Lai ở đây! Ai dám lên đây thì ta phải giết hắn trước”. Thanh Ngưng Bích Kiếm tỏa kiếm khí lạnh ngắt ép người, nhấp nháy ngay trên cổ Văn Thái Lai.

Lạc Băng vừa khóc vừa gọi: “Đại ca”!, bất chấp mọi chuyện cứ xông lên, Lục Phi Thanh phải nắm tay nàng kéo lại.

Trương Triệu Trọng còn muốn nói mấy câu, nhưng bỗng cảm thấy trong cổ họng có cái gì đó ngòn ngọt, rồi ọc một cái đã nhổ ra một búng máu tươi.

Lục Phi Thanh bước tới một bước, lên tiếng: “Trương Triệu Trọng! Người xem thử ta là ai”.

Trương Triệu Trọng đã lâu không gặp ông, dưới trăng mờ nhìn không rõ. Lục Phi Thanh bèn lấy Bạch Long Kiếm ra, dùng tay uốn cong mũi kiếm về với chuôi kiếm thành một vòng tròn, rồi buông tay ra. Nghe keng một tiếng, lưỡi kiếm bắn ra lại thẳng tắp, chỉ hơi rung một chút.

Trương Triệu Trọng hừ một tiếng rồi nói: “À, thì ra là Lục sư huynh. Chúng ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt từ lâu, bây giờ còn đến đây làm gì?”

Lục Phi Thanh nói: “Người bị thương rồi. Anh hùng Hồng Hoa Hội ở cả đây, lại thêm Chu lão anh hùng ở Thiết Đảm Trang ra tay trợ giúp. Hôm nay người muốn sống sót thật sự không dễ. Tuy người vô tình, nhưng ta không thể vô nghĩa. Niệm tình xưa kia cùng học một thầy, ta muốn chỉ cho người một con đường sống”.

Trương Triệu Trọng lại hừ một tiếng, không nói năng gì.

o o o

Đột nhiên từ phía đông truyền đến tiếng quân reo ngựa hí ồn ào, dường như thiên quân vạn mã đang xông tới. Quần hùng Hồng Hoa Hội kinh nghi chưa biết thế nào. Trương Triệu Trọng càng kinh hãi hơn, nghĩ bụng: “Hồng Hoa Hội thật không phải tầm thường. Ở vùng tây bắc này mà chúng cũng tập hợp được lực lượng hùng hậu như thế”.

Lục Phi Thanh lại nói: “Người cứ thả Văn Thái Lai ra tử tế, ta sẽ yêu cầu các vị anh hùng ở đây nể mặt mà cho người một con đường sống quay về. Nhưng người phải thề một chuyện”.

Trương Triệu Trọng thấy cường địch vây kín xung quanh, cũng tự biết hôm nay mình phải chết, khó mà sống sót trở về. Nghe Lục Phi Thanh nói vậy, hắn cũng không nén nổi phải động tâm hỏi lại: “Chuyện gì thế?”

Lục Phi Thanh nói: “Người phải thề rằng từ nay về sau rời khỏi quan trường, không được làm ứng khuyến cho bọn cầu quan kia nữa”.

Trương Triệu Trọng là con người tham công danh lợi lộc, mấy năm nay gặp nhiều chuyện đặc ý, thăng quan như điều gặp gió. Nếu bắt hắn từ quan thì thà lấy mạng hắn còn hơn. Hắn nghĩ bụng: “Ta cũng có thể lập thế lung tung để giữ được mạng sống, nhưng để mất khâm phạm thì Hoàng thượng và Phúc thống lãnh chắc chắn sẽ bắt tội. Như vậy thì cuộc đời ta chẳng còn gì nữa. May mà bọn chúng cũng có phần kiêng kỵ, vậy ta phải liều mạng một trận thì hơn”.

Tính toán xong, họ Trương hét lên: “Các người lấy nhiều thắng ít, Trương mỗ dù bại cũng không mất thể diện. Hôm nay ta quyết cùng Văn Thái Lai đồng qui ư tận, để lại danh tiếng đời sau. Sau này anh hùng thiên hạ biết được chuyện này, xem thử Hồng Hoa Hội các người phải giấu mặt mũi vào đâu”.

Dương Thành Hiệp lớn tiếng kêu: “Hạng người cam tâm làm chó săn cho giặc, làm gì có thể diện mà dám nói những lời như thế?”

Trương Triệu Trọng ngóng miệng không biết đáp sao, bèn thả Văn Thái Lai xuống sản xe, lấy chân đạp lên, rồi nắm lấy dây cương ngựa, thúc xe chạy về phía trước.

Quần hùng cũng muốn xông lên cướp người, nhưng sợ hấn ở vào cảnh chó chạy cùng đường sẽ động thủ sát hại Văn Thái Lai thật sự, nhất thời không biết phải làm sao.

Lạc Băng thấy chồng mình bị uy hiếp, nhìn cỗ xe lớn chạy xa dần, đau lòng khôn xiết. Nàng buột miệng kêu lên: “Người cứ thả Văn tứ gia, chúng ta để người đi, cũng không bắt người thề bồi gì nữa”. Trương Triệu Trọng không lý gì tới nàng, tiếp tục ruổi xe chạy về đại đội quân Thanh.

Bọn thị vệ và lính Thanh chạy một lúc, thấy địch không truy đuổi nữa bèn từ từ tập hợp lại. Lúc này Thoại Đại Lâm thấy Trương Triệu Trọng đưa cỗ xe lớn trở về, bèn hạ lệnh cho quân lính chuẩn bị cung tên, chờ lệnh mà bắn.

Tiếng người ngựa xa xa chạy tới càng lúc càng gần. Cả Hồng Hoa Hội và quân Thanh binh đều kinh hãi nghi ngờ, sợ đó là viện binh của đối phương.

Trần Gia Lạc lớn tiếng hô: “Cửu ca, Thập tam đệ, Mạnh đại ca, An đại ca! Bốn vị xông vào làm tán loạn bọn ưng thảo kia”.

Vệ Xuân Hoa lập tức cầm binh khí, chạy thẳng về phía quân Thanh. Đột nhiên một thiếu niên đứng sau Lục Phi Thanh chạy ra nói: “Ta cũng đi”, rồi đuổi theo họ Vệ. Trần Gia Lạc thấy đó chính là đồ đệ Lý Nguyên Chỉ của Lục Phi Thanh, bất giác chau mày.

Hôm trước Lục Phi Thanh đi lùi lại sau để đợi, đến chiều thì gặp Lý Nguyên Chỉ. Cô nương này được xem đánh nhau ác liệt mấy ngày liên tiếp, ngứa tay không nhin nổi nữa, nhất quyết đòi sư phụ dẫn đi tham gia cứu Văn Thái Lai. Lục Phi Thanh không sao từ chối được, đành bắt nàng thề không được làm bừa. Lý Nguyên Chỉ thấy sư phụ nhượng bộ, lập tức vui vẻ nở mày nở mặt, thề thốt một loạt: “Nếu con không nghe lời sư phụ, thì phải bị đập mùa để biến thành người mất rỏ, hoặc phải rụng hết tóc đi trở thành một tên trọc xấu xí”.

Lục Phi Thanh nghĩ thầm: “Con gái ai chẳng thích đẹp, con bé này thề như thế thì so với chết dưới đao kiếm còn nặng hơn nhiều”, bèn mỉm cười đồng ý. Lý Nguyên Chỉ lập tức viết thư cho mẹ, nói rằng đi chậm thế này thật là buồn chán, nên nàng lên đường trước để sớm đến Hàng Châu gặp cha. Nàng biết nhất định thế nào cũng bị cản nhằn mấy tháng, nhưng khổ nổi những trận chiến thú vị phía trước là cơ duyên khó gặp, bèn mặc kệ sau này tới đâu thì tới.

Hai thầy trò nhanh chóng đuổi kịp quần hùng Hồng Hoa Hội, rồi biết Trương Triệu Trọng phải qua sông ở Xích Sáo Độ. Trận chiến đêm nay Lục Phi Thanh quyết không để Lý Nguyên Chỉ tham dự. Nàng xem quần hùng ác đấu với Trương Triệu Trọng, võ công người nào cũng hơn mình không biết mấy lần, chỉ biết lè lưỡi mà nhìn. Bây giờ thấy Vệ Xuân Hoa đi giết quân Thanh binh, cô nàng bèn mặc kệ

cha mình làm chức quan gì, chỉ nổi hứng là chạy theo xung phong. Trong lòng nàng nghĩ: “Lần này mình không xin phép nên sư phụ không kịp cản trở. Sư phụ không nói gì, thì không phải mình cãi lời thầy”.

Trần Gia Lạc lên tiếng dặn dò, quần hùng gật đầu phụng mạng. Triệu Bán Sơn là người đầu tiên xông lên, tay ông vừa giơ lên là hai cây tự tiện đã ghim vào cặp mắt của con lừa đang kéo cỗ xe lớn. Con lừa hí dài một tiếng, cất cao hai vó trước lên.

Chương Tấn chạy theo sau xe, vận thần lực cố kéo lại. Cỗ xe lập tức dừng lại như bị đóng đinh xuống đất, hoàn toàn không chuyển động nữa. Anh em Thường Hách Chí, Thường Bá Chí chạy đến hai bên trái phải cỗ xe, quăng hai cái phi trao đến đánh Trương Triệu Trọng.

Trương Triệu Trọng vừa vung kiếm ra chống đỡ, Dương Thành Hiệp đã hét lớn một tiếng, nhảy lên xe toan cướp lấy Văn Thái Lai. Trương Triệu Trọng đánh thẳng một quyền vào mặt, họ Dương nghiêng người tránh, đưa vai trái hứng quyền, hai tay cứ ôm lấy Văn Thái Lai.

Vô Trần và Từ Thiên Hoảng nhảy lên sau xe, chui vào phục kích sau lưng Trương Triệu Trọng.

Trần Gia Lạc bảo Tâm Nghiễn: “Lên đi”. Hai người cùng sử dụng khinh công Yến Tử Xuyên Vân phi thân lên nóc xe, khom lưng đánh xuống.

Trương Triệu Trọng đánh trúng vai Dương Thành Hiệp một quyền, thấy y trúng đòn mà không tổn thương gì, trong lòng cũng thấy kinh ngạc, nhưng trong lúc hỗn loạn không có thời gian suy nghĩ. Hắn thấy Văn Thái Lai bị cướp, vội vung tay trái nắm lấy lưng họ Dương. Lúc này phi trao của Thường Thị huynh đệ từ hai bên chụp xuống, Trương Triệu Trọng đưa kiếm cản trở, rồi xuất chiêu Đảo Đệ Kim Chung ném thân hình to lớn của Dương Thành Hiệp xuống khỏi xe.

Hỏa Thủ Phán Quan mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, phía trước lo cản trở kẻ địch tấn công mà sau lưng cũng nghe thấy có địch nhân tập kích. Hắn cúi về phía trước, tay trái lấy ra một nắm Phù Dung kim châm, người hơi nghiêng một cái đã phóng kim châm lên nóc xe và phía sau.

Trần Gia Lạc thấy họ Trương vậy tay, biết hắn phóng ám khí bèn đưa ngay thuẫn bài cản phía trước. Nghe keng keng, mấy mũi kim châm rơi xuống đất. Chàng đưa tay phải đẩy mạnh vào vai Tâm Nghiễn một cái, hất cậu xuống khỏi nóc xe. Tuy thủ pháp của chàng đã cực kỳ mau lẹ, nhưng Tâm Nghiễn cũng la lên một tiếng. Trần Gia Lạc biết Tâm Nghiễn trúng ám khí rồi, liền vội nhảy xuống ứng cứu.

Vô Trần và Từ Thiên Hoảng tấn công từ phía sau cũng bị kim châm phóng tới. Vô Trần công lực thâm hậu, ngửa người nhảy ngược ra phía sau. Thân hình ông như một mũi tên bắn vù đi, kim châm cũng không đuổi kịp. Từ Thiên Hoảng không có công phu như thế, vội vã giật bừa cái chắn trên xe để che người, chỉ hờ cánh tay

trái. Ngay lúc đó chàng bị một mũi kim châm phóng trúng, vai tê rần rồi lệt xuống dưới xe.

Chương Tấn chạy tới, điu Từ Thiên Hoảng dậy hỏi: “Thất ca sao rồi”? Y hỏi chưa dứt câu đã thấy lưng đau nhói, trúng một mũi tên.

Loáng thoáng nghe tiếng Trần Gia Lạc hô hoán: “Các vị ca ca! Mọi người tập hợp qua đây”! Bây giờ tên từ phía sau đã rào rào bắn tới như ong. Tay trái của Chương Tấn vịn lên vai Vô Trần, còn tay phải huy động lang nha bổng không ngớt gạt tên.

Vô Trần bảo: “Thập đệ đừng nhúc nhích, trấn tĩnh lại đi”. Rồi ông đè chặt mạch máu của họ Chương, nhẹ nhàng nhổ mũi tên ra, rồi xé một góc trường bào cột vết thương lại.

Đại đội Thanh binh từ phía đông đang ào tới đen đặc một vùng, thiên binh vạn mã khí thế hơn người. Quân hùng cũng dần dần tụ tập, Vệ Xuân Hoa đã quay trở lại. Trần Gia Lạc lên tiếng: “Hai vị ca ca nào xông lên phía trước, cản trở chúng một lúc”. Vô Trần và Vệ Xuân Hoa lập tức tình nguyện bước ra.

Trần Gia Lạc lại bảo: “Mọi người mau mau phân tán ra, lùi đến chân đồi phía sau”. Mọi người vâng dạ. Trần Gia Lạc tiếp: “Tam ca, Ngũ ca, Lục ca! Chúng ta tiếp tục”. Rồi bốn người lại chia ra tấn công vào cỗ xe lớn.

Vệ Xuân Hoa cầm song câu đi dưới mưa tên, giết tới trước trận quân Thanh. Vô Trần tay không, chụp lấy một mũi tên trên không, dùng tên gạt tên đi theo Vệ Xuân Hoa, chớp mắt hai người đã xông vào trong trận. Vô Trần đoạt lấy một thanh đao, dùng đao làm kiếm đâm chém tứ phương. Thế của quân Thanh rất lớn, hai người không sao cản trở nổi. Chỉ chốc lát là đám quân tiên phong đã gần tới chỗ quân hùng.

Trương Triệu Trọng thấy viện binh đã đến, mừng rỡ vô cùng. Hơi thở của hắn đã nặng hơn, tự biết vết thương của mình không nhẹ. Hắn thấy bốn người Trần Gia Lạc tấn công lên xe, không dám đón đánh, bèn túm lấy Văn Thái Lai đưa lên đỡ gạt. Chỉ chốc lát, mấy chục kỵ binh đã phi tới nơi, vung mã đao lên tấn công Trần Gia Lạc.

Trần Gia Lạc nhận xét tình hình, biết rằng muốn đoạt lại Văn Thái Lai chỉ tổ làm tổn thương đến sinh mạng Tứ ca. Chàng bèn huýt một tiếng sáo, cùng Triệu Bán Sơn và Thường Thị song hiệp chạy lên đồi.

Bốn người chạy tới, thấy mọi người đã tập hợp, bèn kiểm điểm nhân sự. Vô Trần và Vệ Xuân Hoa xông vào trận địch chưa thấy trở về, ngoài ra còn thất lạc Từ Thiên Hoảng, Chu Ý, Lý Nguyên Chỉ, Chu Trọng Anh, Mạnh Kiện Hùng năm người.

Trần Gia Lạc hỏi: “Có ai thấy Thất ca và Chu lão anh hùng không”?

Chương Tấn đang nằm dưới đất, ngóc đầu lên nói: “Thất ca đã bị thương còn

thất lạc ư? Để ta đi tìm”. Y bèn đứng dậy xách lang nha bổng định chạy ra ngoài, nhưng trên lưng trúng tên rất nặng, người lão đảo đứng còn không vững.

Thạch Song Anh nói: “Thập ca đừng đi. Để đệ đi”.

Tưởng Tứ Cân cũng nói: “Ta cũng đi”.

Trần Gia Lạc hạ lệnh: “Thập tam ca! Huynh cùng Tứ tẩu mau chạy đến bờ sông, chuẩn bị thuyền bè tử tế”. Tưởng Tứ Cân vâng lệnh chạy đi. Lạc Băng đang thương tâm quá độ, trong lòng trống rỗng, mơ hồ đi theo Tưởng Tứ Cân.

Thạch Song Anh cầm đơn đao phi người lên ngựa, đi vòng qua một ngọn đồi nhỏ. Lúc này đại đội Thanh binh đã tràn ngập vùng hoang dã này. Họ Thạch giục ngựa lên cao, đưa mắt nhìn quanh quất cũng không thấy Từ Thiên Hoảng đâu, chỉ còn cách xung phong vào trận địch mà tìm kiếm.

Chẳng bao lâu Chu Trọng Anh cùng Mạnh Kiện Hùng hai người đã chạy tới. Trần Gia Lạc vội hỏi: “Có thấy Chu cô nương không”? Chu Trọng Anh ruột nóng như sôi, lắc đầu lia lịa.

Lục Phi Thanh nói: “Tiểu đồ đệ của lão cũng không biết ở đâu. Lão phu phải đi tìm”.

An Kiện Cương nói: “Để tại hạ cùng đi với tiền bối”.

Trần Gia Lạc nói: “Ở đây loạn tiễn rất nhiều, mọi người hãy nhặt lấy. Ta đi đoạt mấy cây cung”. Chàng nói xong, lên ngựa phóng thẳng vào đội cung tên nhà Thanh. Sợi dây vừa vẫy ra ngoài đã đánh ngã hai tên cung thủ, cuộn ngược trở lại đã lấy được hai cây cung rơi dưới đất. Quân Thanh hô hoán om sòm, bốn năm cây thương đâm tới. Trần Gia Lạc vung út sợi dây, đao thương của đám lính lập tức tuột khỏi tay.

Trong chốc lát Trần Gia Lạc đã lấy được tám cây cung, bèn cho ngựa quay đầu. Chàng định rút lui thì đột nhiên nhìn thấy quân Thanh bị rẽ ra hai bên, ở giữa có mấy kỵ sĩ chạy ra ngoài. Người đầu tiên chính là Vô Trần đạo nhân, phía sau là An Kiện Cương nắm lấy hai tay Vệ Xuân Hoa.

Trần Gia Lạc thấy Vệ Xuân Hoa máu me đầy mình, kinh hãi lập tức xông lên phía trước để ngăn cản quân lính đuổi theo. Quân Thanh thấy mấy người này hung hãn khác thường cũng không dám cản trở, cứ để họ rút lui.

Trần Gia Lạc giao mấy cây cung đoạt được cho Triệu Bán Sơn rồi chạy đến xem xét vết thương của Vệ Xuân Hoa. Vô Trần nói: “Cửu đệ mệt quá nên tâm trí hơi mơ hồ, cũng không đáng ngại lắm”.

Vệ Xuân Hoa vẫn tiếp tục reo hò: “Giết hết bọn quan binh chó má này đi”.

Trần Gia Lạc hỏi: “Có thấy Thất ca và Thập nhị ca không”?

Vô Trần đáp: “Để ta đi kiếm”.

Trần Gia Lạc tiếp: “Còn Chu cô nương và đồ đệ của Lục lão tiền bối nữa”.

Vô Trần gật đầu, lập tức lên ngựa cầm đao xung phong vào trận Thanh binh. Một tên thiên tổng cầm thương bay ngựa tới, Vô Trần nghiêng người tránh mũi thương rồi vung đao đâm vào lưng hắn. Tên thiên tổng đó lập tức ngã ngựa nhào xuống đất, binh lính dưới quyền hắn cùng la lên một tiếng rồi chạy tứ tán.

Vô Trần chỉ nhằm vào những chỗ đông người, đao đến đâu là quân Thanh ngã gục đến đó. Ông xung phong một đoạn đường, đột nhiên nhìn thấy một đám lính vây tròn hò hét, giữa đám người còn phát ra tiếng binh khí loảng xoảng. Ông liền giục ngựa chạy thẳng tới đó, thấy Thạch Song Anh đang cầm đơn đao một mình đấu với ba viên võ tướng, bốn phía còn bị lính Thanh cầm đao thương tấn công.

Họ Thạch dường như chống cự không nổi nữa, nhưng thấy Vô Trần chạy đến vẫn mừng rỡ kêu lên: “Đã tìm được Thất ca chưa?”

Vô Trần hô lớn: “Mau chạy về phía trước. Đừng lo phía sau”! Thạch Song Anh nghe lời, vung đao giục ngựa tấn công tới trước. Y nghe thấy sau lưng liên tiếp vang lên những tiếng kêu gào thê thảm, rồi tiếng bọn Thanh binh kinh hãi la lên, dạt hết ra xa.

Thạch Song Anh quay đầu lại nhìn, thấy ba tên võ tướng đã bị giết hết. Y vừa ác chiến với ba tên đó hơn nửa ngày trời, biết võ công chúng không phải tầm thường, nào ngờ vừa quay lưng là Vô Trần đã lo liệu xong xuôi. Quỉ Kiến Sâu không nén nổi, vô cùng khâm phục vị Nhị ca này.

Hai người chạy trở lên đồi, vẫn chưa thấy tung tích Từ Thiên Hoảng đâu cả. Một tên võ tướng thống lĩnh mấy chục binh sĩ xung phong tới đây. Triệu Bán Sơn, Thường Thị song hiệp, Mạnh Kiện Hùng đều giương cung lắp tên chờ đợi, mỗi phát hạ một người. Mấy tên Thanh binh đi đầu ngã xuống, rồi chỉ chốc lát là mười mấy tên bỏ mạng. Số còn lại phải lùi ra sau hò hét, không dám lại gần nữa.

Trần Gia Lạc giục ngựa lên đồi, bảo An Kiện Cương: “An đại ca! Nhờ huynh lo liệu giùm một lát, phòng hờ cung tên bắn lên”. An Kiện Cương gật đầu, đứng cạnh con ngựa. Trần Gia Lạc tung người nhảy lên lưng ngựa, đứng trên yên nhìn ra xa, thấy đại đội quân Thanh đi về hướng tây.

Đột nhiên có tiếng tù và vang dội, một con rồng lửa uyển chuyển chạy tới, thì ra là một đội Thanh binh cầm đuốc. Ánh đuốc soi rõ một lá cờ lớn tung bay trước gió. Trần Gia Lạc định thần nhìn kỹ, thấy trên cờ thêu mấy chữ: “Định biên tướng quân Triệu”. Đội Thanh binh này cưỡi ngựa to cao, tay cầm mâu dài kích lớn, di chuyển phát ra những tiếng chói tai. Dường như đây là quân thiết giáp.

Vô Trần lo lắng nói: “Để ta đi tìm Thất đệ và mấy huynh đệ kia”.

Thường Hách Chí lên tiếng: “Đạo trưởng cứ nghỉ ngơi một chút, để anh em đệ đi”. Y chưa nói xong, Vô Trần đã xông ra. Hai chân ông kẹp cứng xương hông con ngựa, nửa thân trên nghiêng ra phía trước, vung đao mở đường máu. Mặc cho quân Thanh la hét om sòm, Vô Trần ngựa không ngừng vó cứ chạy vòng vòng giữa đại đội nhân mã. Ông giết mười mấy tên, trở đi trở lại tìm kiếm khắp nơi mà vẫn

không thấy tung tích Từ Thiên Hoàng đâu cả.

Quần hùng đều lo lắng, e rằng Từ Thiên Hoàng và các huynh đệ đã bỏ mạng trong đám loạn quân. Mọi người đều nghi hoặc, nhưng chưa ai dám mở miệng. Đột nhiên xa xa trong đám bụi mù có một con ngựa phi nhanh tới, gần sát mọi người mới nhìn rõ là Tưởng Tứ Cân. Y kêu lớn: “Lùi nhanh lên, bọn quân thiết giáp xung phong đến đây rồi”.

Trần Gia Lạc ra lệnh: “Mọi người lên ngựa chạy đến bờ sông”. Quần hùng đều đồng thanh vâng dạ. Chu Trọng Anh nóng lòng lo lắng cho con gái, nhưng trong đám thiên quân vạn mã biết đâu mà tìm?

Mạnh Kiện Hùng, An Kiện Cương, Thạch Song Anh chia nhau điu những người bị thương Vệ Xuân Hoa, Chương Tấn... cứ một ngựa hai người. Mọi người vừa lên ngựa thì đội quân thiết giáp đã chạy tới trong ánh lửa.

Thường Thị song hiệp thấy khí thế của đội kỵ binh này rất hung hãn, bèn dẫn mọi người vòng qua bên phải. Thường Hách Chí nói: “Bọn rùa bọc sắt này sử dụng thần kiên cung, sức bắn rất mạnh. Bây giờ chúng ta chui vào đám rùa mềm kia mà tránh né là hay nhất”.

Thường Bá Chí khen: “Phải lắm”. Hai người lập tức xông vào giữa đại đội quân Thanh, quần hùng nối tiếp chạy theo sau. Thường Thị song hiệp biết dùng phi trao tấn công thì không tiện lắm nên cất vào trong người. Một người đoạt lấy đại đao, một người giật được trường mâu, đao chém, mâu đâm mà mở một con đường máu tiến thẳng đến bờ sông Hoàng Hà.

Quân thiết giáp thấy quần hùng chạy vào giữa trận Thanh binh, trong đêm không dám bắn tên vì sợ làm quân ta bắn quân mình, chỉ truy đuổi phía sau. Lúc này người ngựa hai phe lẫn lộn thành một đám bên bờ sông Hoàng Hà.

Quần hùng không để rời nhau, trong lúc hỗn loạn vẫn chạy đến bờ sông một lượt. Tưởng Tứ Cân cầm thiết trượng xuống bãi cát, rồi nhảy xuống sông kéo thuyền vào. Lạc Bằng dùng chèo đưa thuyền da cừu vào bờ, đưa anh em bị thương cùng Chương Tấn xuống ghe.

Trần Gia Lạc giục: “Mọi người nhanh chóng lên ghe. Đạo trưởng, Tam ca, Chu lão anh hùng, bốn người chúng ta sẽ lên sau”. Nói chưa dứt lời, thần kiên cung đã bắn tới rào rào.

Vô Trần la to: “Tiến lên”. Thế là cả bốn quay mặt lại, tiến lên ngăn cản truy binh. Thanh đao của Vô Trần đưa trúng ngay yết hầu của một tên thiết giáp, nào ngờ chém không vào được. Thì ra thanh đao này giết nhiều người quá, lưỡi đã cùn mẻ hết. Một cây trường thương đâm tới, Vô Trần ném đao đi, đưa cánh tay gạt ngang qua, cây trường thương kia bay tuốt lên trời.

Chu Trọng Anh múa kim đao chém mấy tên lính Thanh rơi xuống ngựa. Triệu Bán Sơn lấy một mũi cương tiêu bắn ngay vào huyệt Đản Trung của một tên. Chỉ nghe keng một tiếng, tên Thanh binh đó chẳng sút mẻ gì, cứ phi ngựa thẳng tới

trước mặt ông. Thì ra đám quân này toàn thân có giáp sắt bảo vệ, không bị ám khí đả thương. May mà Vô Trần đã cướp được một cây thiết thương, đâm thẳng vào giữa mặt hấn.

Triệu Bán Sơn phóng phi tiêu liên tục, nhằm bắn vào tròng mắt quân địch. Tuy rằng trong đêm khó mà phân biệt rõ ràng, nhưng ông vẫn đánh mù được năm sáu tên, khiến chúng đau đớn đưa tay cào loạn lên mặt mình. Lúc này ngoài bốn người Trần Gia Lạc ra, còn lại đều đã xuống thuyền.

Đội quân thiết giáp này được huấn luyện rất tốt, tuy thấy đối phương hung hãn vẫn không nao núng, cứ xung phong tới. Trần Gia Lạc thấy một tên tướng đang cưỡi ngựa vung mã đao chỉ huy, chàng bèn dùng thân pháp Yến Tử Tam Sao Thủy lộn người đến trước mặt hấn. Tên tướng kia liền vung đao chém xuống, nhưng mới được nửa đường đột nhiên cảm thấy cổ tay đau dữ dội, mã đao đã lọt vào tay của địch thủ. Tiếp theo cánh tay hấn tê chồn, thân hình bị kéo lọt xuống ngựa, rồi kẹp lại chạy đến bờ sông. Quân Thanh thấy chủ tướng bị bắt, nhao nhao chạy tới toan đoạt lại, nhưng không dám bắn tên nữa.

Giữ tiếng quân Thanh la ó, Trần Gia Lạc nắm lấy bím tóc tướng quân kia chạy đến bên mép nước, cùng Vô Trần, Triệu Bán Sơn, Chu Trọng Anh tung người lên thuyền. Tưởng Tứ Cân nhỏ thiết trượng lên, cùng Lạc Băng phóng ra hai chưởng, đưa thuyền ra giữa dòng.

Thế nước sông Hoàng Hà rất lớn, cuộn cuộn chảy ào ào, đẩy hai chiếc thuyền da cừu này trôi xuống hạ lưu nhanh như tên bắn. Đội quân thiết giáp càng lúc càng nhỏ lại, qua một hồi nhìn lại phía sau chỉ còn thấy những đốm lửa nhấp nháy. Tiếng người ngựa ồn ào cũng lấp giữa tiếng nước chảy, không còn nghe thấy nữa.

Quần hùng bình tĩnh lại, lo lắng cho anh em bị thương. Thần trí của Vệ Xuân Hoa dần dần tỉnh táo lại, xem kỹ thì trên người y không có vết thương nào. Triệu Bán Sơn rất giỏi về trị các vết thương do tên đạn, lo băng bó vết thương cho Dương Thành Hiệp và Chương Tấn. Vết thương của Chương Tấn tương đối nặng hơn, nhưng cũng không nguy hiểm lắm.

Tâm Nghiễn trúng mấy mũi kim châm, đau đớn kêu la không ngớt. Thủ pháp của Trương Triệu Trọng rất nặng, kim châm ghim tới tận xương. Triệu Bán Sơn lấy trong túi thuốc ra một miếng nam châm, hút từng mũi kim ra rồi bó thuốc lên vết thương cho Tâm Nghiễn.

Lạc Băng nắm chặt mái chèo, không nói tiếng nào. Trận đấu này chưa cứu được Văn Thái Lai, ngược lại Từ Thiên Hoảng, Chu Ý và thầy trò Lục Phi Thanh bốn người không biết đi đâu, ngay cả Dư Ngư Đồng cũng không biết đang ở nơi nào.

Trần Gia Lạc than thở: “Khi nãy Trương Triệu Trọng đã là cá nhốt trong chậu, khó bề chạy trốn. Nào ngờ đại đội Thanh binh lại đi ngang đúng lúc. Biết thế thì từ đầu chúng ta đã hợp sức tấn công để bằm vằm tên gian tặc họ Trương ra, cứu Văn

tứ ca cho sớm thì kết quả đã tốt hơn”. Chàng càng nói càng thấy ân hận. Mọi người cũng đang ủ rũ, ai cũng im lặng.

Trần Gia Lạc giải huyệt đạo cho tên tướng Thanh rồi hỏi: “Tại sao các người phải hành quân suốt đêm như thế, có việc gì”? Tên tướng kia hôn mê mới tỉnh, nhất thời chưa kịp nói gì. Dương Thành Hiệp vung chưởng lên tát ngay vào mặt, quát hỏi: “Người có nói không”?

Hắn ôm lấy má, lắp bắp: “Tiểu nhân nói... tiểu nhân nói... Nói cái gì”?

Trần Gia Lạc hỏi lại: “Tại sao đại quân của các người phải đi đêm như thế”?

Hắn đáp: “Định Biên tướng quân Triệu Tuệ đã phụng thánh chỉ, phải đánh chiếm bộ tộc người Hồi càng sớm càng tốt. Ông ấy sợ chậm trễ thời hạn, lại sợ người Hồi biết được tin tức mà phòng bị, nên phải hành quân cả ngày lẫn đêm”.

Trần Gia Lạc hỏi: “Người Hồi đang hoành tử tế như thế, sao phải đi đánh họ”?

Hắn ấp úng trả lời: “Cái này... cái này thì tiểu nhân không biết”.

Trần Gia Lạc lại hỏi: “Các người muốn đi Hồi Cương, sao lại nhúng tay vào việc của chúng ta”?

Hắn nói: “Triệu đại tướng quân nghe tin cấp báo có một nhóm thổ phỉ đang quấy nhiễu, liền sai tiểu tướng đến đây giúp đỡ, còn đại quân thì không dừng lại”.

Chưa dứt câu, Dương Thành Hiệp lại đánh thêm một quyền, hét lên: “Con mẹ mày mới là thổ phỉ”!

Hắn hoảng sợ đáp: “Vâng, vâng! Tiểu nhân nói lộn, các vị đều là anh hùng hảo hán”.

Trần Gia Lạc suy nghĩ một lúc, rồi hỏi tướng tận về quân số của Triệu Tuệ tướng quân, đường hành quân và lương thực. Có mấy vấn đề gã kia không biết rõ, còn biết gì thì khai hết, không dám giấu giếm.

Trần Gia Lạc bèn hạ lệnh: “Cho thuyền cập vào bờ”. Lạc Băng và Tưởng Tứ Cân cho thuyền ghé vào, mọi người lên bờ. Lúc này thế nước càng lớn hơn, tiếng sóng vỗ ào ào inh tai nhức óc.

Trần Gia Lạc bảo Dương Thành Hiệp cưỡi trói cho tên tướng, rồi nói với Thường Thị song hiệp: “Ngũ ca, Lục ca! Hai vị ca ca thử quay lại xem Tứ ca, Thất ca, Thập tứ đệ, Chu cô nương và Chu lão anh hùng ra sao rồi. Chỉ mong họ không gặp phải chuyện gì. Nếu họ lọt vào tay của quan quân, thì nhất định sẽ bị đưa về Bắc Kinh. Chúng ta sẽ tiếp ứng ở phía trước, tìm cách cứu lại”. Thường Thị song hiệp nhận lệnh đi về phía tây.

Trần Gia Lạc bảo Thạch Song Anh: “Thập nhị ca! Đệ muốn nhờ huynh giúp một việc”.

Thạch Song Anh nói: “Xin tổng đà chủ dặn dò”.

Trần Gia Lạc lấy trong cái bao trên lưng Tâm Nghiễn ra văn phòng tứ bảo, dưới ánh trăng viết một lá thư rồi nói: “Nhờ huynh đưa lá thư này đến lão anh hùng Mộc Trác Luân ở Hồi tộc để thông báo tin tức. Tuy rằng họ với chúng ta chỉ gặp nhau một lần, nhưng đã phơi bày hết gan ruột, có thể nói là mới gặp nhau đã có nghĩa tri âm. Bạn bè gặp nạn, chúng ta không thể phủ tay đứng nhìn. Tứ tẩu, phiền Tứ tẩu cho Thập nhị ca mượn tạm con bạch mã đi một chuyến”.

Thì ra trong lúc hỗn loạn mọi người đều bỏ ngựa lại trên bờ, chỉ có Lạc Băng vì yêu con ngựa trắng của mình, lại muốn để tặng phu quân, nên dắt nó xuống thuyền. Thạch Song Anh cưỡi bạch mã đi gấp về phía Hồi Cương, dự tính chỉ một ngày là đuổi kịp Mộc Trác Luân, thông báo cho người Hồi kịp thời phòng bị.

Sắp đặt xong xuôi, Trần Gia Lạc bảo Tưởng Tứ Cân trói tên tướng kia lại, bỏ lên thuyền rồi thả trôi theo dòng nước. Hắn sống hay chết hoàn toàn trông vào vận số.

o O o